

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

P8_TA(2018)0004

Międzynarodowe zarządzanie oceanami – program działań na rzecz przyszłości oceanów w kontekście celów zrównoważonego rozwoju do roku 2030

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2018 r. w sprawie międzynarodowego zarządzania oceanami – programu działań na rzecz przyszłości oceanów w kontekście celów zrównoważonego rozwoju do roku 2030 (2017/2055(INI))

(2018/C 458/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 10 listopada 2016 r. pt. „Międzynarodowe zarządzanie oceanami – program działań na rzecz przyszłości oceanów” (JOIN(2016)0049),
- uwzględniając projekt konkluzji Rady z dnia 24 marca 2017 r. pt. „Międzynarodowe zarządzanie oceanami: plan w sprawie przyszłości naszych oceanów”,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 29 marca 2017 r. w sprawie wspólnego komunikatu do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Międzynarodowe zarządzanie oceanami – program działań na rzecz przyszłości oceanów” (JOIN(2016)0049) ⁽¹⁾,
- uwzględniając dokument przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 25 września 2015 r. zatytułowany „Przekształcamy nasz świat: program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030” oraz zawarte w nim 17 celów zrównoważonego rozwoju,
- mając na uwadze cel zrównoważonego rozwoju nr 14 zawarty w agendzie ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, zachęcający do ochrony i zrównoważonej eksploatacji oceanów, mórz i zasobów morskich na rzecz celów zrównoważonego rozwoju;
- uwzględniając porozumienie paryskie w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) z 2015 r., które weszło w życie z dniem 4 listopada 2016 r., oraz przewidziane przez strony, zaplanowane, ustalone na szczeblu krajowym wkłady na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych,
- uwzględniając Konwencję o różnorodności biologicznej (CBD), która weszła w życie z dniem 29 grudnia 1993 r., oraz cele z Aichi strategicznego planu na rzecz różnorodności biologicznej na lata 2011–2020 przyjętego w październiku 2010 r.,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS), uzupełnioną Porozumieniem w sprawie wykonania postanowień UNCLOS odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących i zarządzania nimi, Kodeks postępowania Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie odpowiedzialnego rybołówstwa oraz wspólną politykę rybołówstwa Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES) z dnia 3 marca 1973 r.,
- uwzględniając art. 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając dokument przyjęty na konferencji ONZ nt. oceanów w dniu 9 czerwca 2017 r. w Nowym Jorku zatytułowany „Nasz ocean, nasza przyszłość, wezwanie do działania”,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/30/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich,

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 30.6.2017, s. 60.

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 grudnia 2015 r. zatytułowany „Zamknięcie obiegu – plan działania UE dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym” (COM(2015)0614),
- uwzględniając swój mandat negocjacyjny z dnia 14 marca 2017 r. w sprawie pakietu odpadowego⁽¹⁾ (wnioski dotyczące zmiany dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów i uchylającej niektóre dyrektywy⁽²⁾, dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych⁽³⁾, dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów⁽⁴⁾, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji⁽⁵⁾, dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów oraz uchylającej dyrektywę 91/157/EWG⁽⁶⁾, a także dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE)⁽⁷⁾),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywę ramową w sprawie strategii morskiej),
- uwzględniając zintegrowaną politykę morską Unii Europejskiej z 2007 r. (COM(2007)0575) i sprawozdanie dotyczące postępów w zakresie tej polityki z 2012 r. (COM(2012)0491),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011 z dnia 30 listopada 2011 r. ustanawiające Program na rzecz dalszego rozwoju zintegrowanej polityki morskiej⁽⁸⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 października 2009 r. zatytułowany „Rozwój międzynarodowego wymiaru zintegrowanej polityki morskiej Unii Europejskiej” (COM(2009)0536),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/1625 z dnia 14 września 2016 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 ustanawiające Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego⁽⁹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/89/UE z dnia 23 lipca 2014 r. ustanawiającą ramy planowania przestrzennego obszarów morskich⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając strategię Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa morskiego przyjętą przez Radę Europejską dnia 24 czerwca 2014 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego oraz zmiany dyrektywy 2009/16/WE⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swój mandat negocjacyjny z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia racjonalnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie zintegrowanej polityki Unii Europejskiej wobec Arktyki⁽¹³⁾,

⁽¹⁾ Zobacz teksty przyjęte, P8_TA(2017)0069, P8_TA(2017)0070, P8_TA(2017)0071 oraz P8_TA(2017)0072.

⁽²⁾ Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 365 z 31.12.1994, s. 10.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 182 z 16.7.1999, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 269 z 21.10.2000, s. 34.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 266 z 26.9.2006, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 38.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 321 z 5.12.2011, s. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 251 z 16.9.2016, s. 77.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 135.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 55.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0035.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0093.

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/33/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 listopada 2012 r. zmieniającą dyrektywę Rady 1999/32/WE w zakresie zawartości siarki w paliwach żeglugowych oraz trwającą ocenę skutków rozszerzenia obszarów kontroli emisji tlenu siarki na wodach europejskich,
- uwzględniając złożony do Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) przez kraje położone nad Bałtykiem i Morzem Północnym wniosek o utworzenie obszarów kontroli emisji tlenków azotu (NECA),
- uwzględniając dyrektywę 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 grudnia 2016 r. w sprawie odpowiedzialności, odszkodowań i zabezpieczeń finansowych w odniesieniu do działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie z realizacji polityki opublikowane przez Konsultacyjną Radę Naukową Europejskich Ośrodków Akademickich w dniu 28 stycznia 2016 r. pt. „Marine sustainability in an age of changing oceans and seas” (Zrównoważony rozwój morski w wieku zmieniających się mórz i oceanów),
- uwzględniając badanie z listopada 2015 r. przygotowane na wniosek „Emission Reduction Targets for International Aviation and Shipping” (Cele w dziedzinie ograniczania emisji dla międzynarodowego transportu lotniczego i morskiego)(PE 569.964) ,
- uwzględniając załącznik „Działania na rzecz przyspieszenia przejścia na czystą energię” do komunikatu Komisji „Czysta energia dla wszystkich Europejczyków” (COM(2016)0860);
- uwzględniając czwartą edycję konferencji Nasz ocean w dniach 5 i 6 października 2017 r. na Malcie, której gospodarzem była Unia Europejska,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 października 2010 r. w sprawie zintegrowanej polityki morskiej – oceny dokonanych postępów i nowych wyzwań ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 lutego 2014 r. zatytułowany „Europejska Strategia na rzecz większego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w turystyce przybrzeżnej i morskiej” (COM(2014)0086),
- uwzględniając projekt konkluzji Rady pt. „Priorytety w zakresie unijnej polityki transportu morskiego do 2020 r.: konkurencyjność, dekarbonizacja, digitalizacja w celu zapewnienia globalnej łączności, efektywnego rynku wewnętrznego oraz światowej klasy klastra morskiego” (9976/17),
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Agencji Środowiska (EEA) pt. „Chronione obszary morskie na morzach Europy” (EEA 3/2015),
- uwzględniając badanie Komisji Europejskiej z września 2017 r. pt. „Wykorzystanie potencjału regionów najbardziej oddalonych na rzecz zrównoważonego niebieskiego wzrostu”,
- uwzględniając Konwencję o ochronie środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego z 1992 r., która weszła w życie dnia 17 stycznia 2000 r., bałtycki plan działania HELCOM, przyjęty przez wszystkie państwa nadbrzeżne i UE w 2007 r., oraz strategię UE dla regionu Morza Bałtyckiego,
- uwzględniając rezolucję 69/292 przyjętą w czerwcu 2015 r. przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w sprawie opracowania prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu w sprawie ochrony i zrównoważonego wykorzystania morskiej różnorodności biologicznej na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 września 2012 r. zatytułowany „Niebieski wzrost – szanse dla zrównoważonego wzrostu w sektorach morskich” (COM(2012)0494),
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej z dnia 20 stycznia 2014 r. pt. „Niebieska energia. Działania, które należy podjąć do roku 2020 i później w celu wykorzystania potencjału energetycznego europejskich mórz i oceanów” (COM(2014)0008),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0478.

⁽²⁾ Dz.U. C 70 E z 8.3.2012, s. 70.

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 lipca 2013 r. w sprawie niebieskiego wzrostu – wspierania zrównoważonego wzrostu w unijnym sektorze żeglugi, transportu morskiego i turystyki ⁽¹⁾,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Transportu i Turystyki i Komisji Rybołówstwa (A8-0399/2017),
- A. mając na uwadze powszechną zgodę wobec faktu, że stan środowiska oceanów jest istotnie zagrożony oraz że istnieje ryzyko ich nieodwracalnego zniszczenia, chyba że światowa społeczność podejmie w tym zakresie ukierunkowane i skoordynowane wysiłki;
- B. mając na uwadze, że nagromadzenie i rozprzestrzenienie odpadów morskich może być jednym z najszybciej rosnących zagrożeń dla stanu światowych oceanów; mając na uwadze, że mikrodrobiny plastiku są szczególnie niepokojące, ponieważ ich mały rozmiar sprawia, że są one dostępne dla szerokiego zakresu organizmów (ptaków morskich, ryb, małży, pierścienic i zooplanktonu); mając na uwadze, że szacowana ilość 150 milionów ton plastiku zgromadzona w oceanach świata powoduje poważne szkody dla środowiska i gospodarek, w tym dla społeczności przybrzeżnych, turystyki, żeglugi i rybołówstwa;
- C. mając na uwadze, że obecna presja na środowisko morskie obejmuje takie czynniki jak niszczenie siedlisk i ekosystemów, trwałe substancje niebezpieczne w osadach i wodach, degradacja raf koralowych, gatunki inwazyjne, zanieczyszczenie oraz nadmiar związków pokarmowych i ruch morski, jak również eksploatację surowców oraz wysoki poziom eksploatacji gatunków morskich, zakwaszenie i wzrost temperatury wody w wyniku zmiany klimatu;
- D. mając na uwadze, że w samym tylko 2010 r. ⁽²⁾ ok. 4,8 mln- 12,7 mln ton plastikowych śmieci, takich jak opakowania z żywności i plastikowe butelki, lub czyli około 1,5 %- 4,5 % światowej produkcji tworzyw sztucznych zostało wyrzuconych przez morze na brzeg, a łączna ilość odpadów spowoduje dziesięciokrotne zwiększenie całkowitej ilości plastiku wyrzucanego do morza do 2020 r.;
- E. mając na uwadze, że „śmieci” oznaczają odpady niewielkich rozmiarów na obszarach dostępnych publicznie, nieprawidłowo wyrzucone do otoczenia (na lądzie, w wodzie słodkiej i na morzu), czy to umyślnie, czy też przez zaniedbanie;
- F. mając na uwadze, że znacznie ponad 100 mln ton mikrotworzyw sztucznych oraz odpadów z tworzyw sztucznych zanieczyszcza nasze morza i oceany, zagrażając ich przetrwaniu;
- G. mając na uwadze, że bez wprowadzenia znaczących zmian do 2100 r. ponad połowa światowych gatunków morskich może znaleźć się na krawędzi wyginięcia;
- H. mając na uwadze, że wykorzystanie tworzyw sztucznych w produktach konsumpcyjnych staje się coraz powszechniejsze, a produkcja stale wzrasta od czasu gdy materiał ten został po raz pierwszy wprowadzony do użytku pół wieku temu, osiągając w 2015 r. poziom około 322 mln ton plastiku wytwarzanych w skali światowej; mając na uwadze, że rosnąca produkcja, w połączeniu zarówno ze zmianami w sposobie wykorzystania plastiku, jak i zmianami demograficznymi, doprowadziły do wzrostu ilości plastikowych śmieci wyrzucanych do naszych oceanów; mając na uwadze, że jeśli ta tendencja utrzyma się, według UNEP do 2050 r. nagromadzonych zostanie prawie 33 mld ton tworzyw sztucznych;
- I. mając na uwadze, że źródłem 80 % odpadów morskich są lądy, a zatem problem odpadów morskich nie może być skutecznie rozwiązany bez uprzedniego opracowania skutecznej polityki i działań mających na celu obniżenie i powstrzymanie produkcji śmieci na lądzie;

⁽¹⁾ Dz.U. C 75 z 26.2.2016, s. 24.

⁽²⁾ „Plastic waste inputs from land into the ocean”, Jenna R. Jambeck, Roland Geyer, Chris Wilcox, Theodore R. Siegler, Miriam Perryman, Anthony Andrady, Ramani Narayan, Kara Lavender Law, *Science*, tom 347, wydanie 6223, 13 lutego 2015 r., s. 768–771.

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

- J. mając na uwadze, że najczęściej spotykanymi formami odpadów są filtry papierosowe, torby z tworzyw sztucznych, sprzęt rybacki, taki jak sieci, i wszystkie rodzaje opakowań; mając na uwadze, że 60–90 % odpadów morskich zostało wyprodukowanych z wykorzystaniem jednego lub kilku polimerów syntetycznych, takich jak polietylen (PE), politereftalan etylenu (PET), polipropylen (PP) i polichlorek winylu (PVC), z których wszystkie mają bardzo długi czas rozkładu; mając na uwadze, że w rezultacie muszą minąć dziesięciolecia, a nawet stulecia, aby zniknęła większość wytwarzanych obecnie tworzyw sztucznych;
- K. mając na uwadze, że odpady plastikowe powodują śmierć i choroby zwierząt morskich przez uduszenie, zaplątanie i zatrucie; mając na uwadze, że materiały z plastiku rozbite falami i światłem słonecznym na mikrocząstki o średnicy poniżej 5 mm trafiają do żołądków organizmów morskich, takich jak małże, pierścienice i zooplankton, a nanocząstki plastiku o wielkości zaledwie pół milimetra przenikają przez błony komórkowe i wnikają do jąder komórek małych zwierząt morskich; mając na uwadze, że odpady z plastiku, które są niewidoczne gołym okiem, przedostają się do łańcucha pokarmowego u samego jego źródła;
- L. mając na uwadze, że według Programu Środowiskowego Organizacji Narodów Zjednoczonych (UNEP) szacowany koszt kapitału naturalnego morskich odpadów z tworzyw sztucznych wynosi około 8 miliardów USD rocznie⁽¹⁾, a połowy, transport morski, turystyka i przemysł rekreacyjny to tylko niektóre z licznych sektorów biznesowych dotkniętych zanieczyszczeniem morza;
- M. mając na uwadze, że dopóki nie zostanie uzgodniona na szczeblu międzynarodowym definicja biodegradowalności (w środowisku morskim), stosowanie produktów z tworzyw sztucznych oznaczonych jako „ulegające biodegradacji” nie przyniesie znaczącego spadku ani ilości plastiku dostającego się do oceanu, ani ryzyka oddziaływania fizycznego i chemicznego na środowisko morskie;
- N. mając na uwadze, że zanieczyszczenie substancjami biogennymi (eutrofizacja) pochodzącymi z różnych źródeł, w tym ze spływu pochodzenia rolniczego i zrzutów ścieków, przeciąża środowisko morskie wysokim stężeniem azotu, fosforu i innych składników odżywczych, mogących powodować duże zakwity planktonu, którego rozkład po śmierci prowadzi do zużycia tlenu i powstania niedotlenionych „martwych stref”, w których ryby i inne organizmy morskie nie mogą się rozwijać; mając na uwadze, że na świecie istnieje obecnie około 500 martwych stref, a wiele innych obszarów jest dotkniętych szkodliwymi skutkami wysokiego zanieczyszczenia substancjami biogennymi;
- O. mając na uwadze, że organizmy morskie, ze względu na skrajne uzależnienie od dźwięków podwodnych ich podstawowych funkcji życiowych, takich jak poszukiwanie żywności i partnerów, a także brak jakiegokolwiek mechanizmu zabezpieczającego, są zagrożone hałasem przemysłowym związanym z żeglugą, badaniami sejsmicznymi i sonarami morskimi używanymi podczas rutynowych ćwiczeń, które mogą powodować uszkodzenie słuchu, maskowanie sygnałów komunikacyjnych i nawigacyjnych, a także problemy fizjologiczne i reprodukcyjne;
- P. mając na uwadze, że utrata różnorodności biologicznej mórz osłabia ekosystem oceanu i jego odporność na zakłócenia, zdolność do dostosowania się do zmiany klimatu i odgrywania roli globalnego regulatora ekologicznego i klimatycznego; mając na uwadze, że zmiana klimatu spowodowana działalnością człowieka ma bezpośredni wpływ na gatunki morskie, zmieniając ich liczebność, różnorodność i rozmieszczenie oraz wpływając na ich żywienie, rozwój i procesy reprodukcyjne, a także na związki między gatunkami;
- Q. mając na uwadze, że transgraniczny charakter oceanów oznacza, że prowadzona działalność i wywierana przez nią presja wymaga współpracy władz poszczególnych regionów nadmorskich w celu zapewnienia trwałości wspólnych zasobów; mając na uwadze, że wielość i złożoność środków podejmowanych w ramach zarządzania oceanami wymaga zapewnienia szerokiego zakresu wiedzy eksperckiej o charakterze interdyscyplinarnym, jak również współpracy na szczeblu regionalnym i międzynarodowym;
- R. mając na uwadze, że wyłączone strefy ekonomiczne państw członkowskich Unii Europejskiej, które niemal w całości leżą na terytorium regionów najbardziej oddalonych oraz krajów i terytoriów zamorskich, pokrywają powierzchnię 25,6 mln km², co czyni z Unii Europejskiej właściciela największego obszaru morskiego na świecie; mając na uwadze, że w konsekwencji UE ma obowiązek odgrywania przewodniej roli w ustanowieniu skutecznego i ambitnego międzynarodowego zarządzania oceanami;

⁽¹⁾ Marine Plastic Debris and Microplastics (Morskie odpady z tworzyw sztucznych i mikrodrobiny plastiku), UNEP <https://wedocs.unep.org/rest/bitstreams/11700/retrieve>.

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

- S. mając na uwadze, że zbadano, iż bezpośrednie skutki wycieku ropy naftowej dla organizmów morskich oraz systemów i procesów biologicznych mogą obejmować zaburzenia zachowań i śmierć gatunków morskich, zakwity bakterii, niedotlenienie (obniżenie stężenia tlenu w wodzie), toksyczne działanie substancji chemicznych stosowanych do rozproszenia ropy i obumieranie koralowców głębinowych;
- T. mając na uwadze, że transport morski wywiera wpływ na klimat na świecie oraz na jakość powietrza zarówno w wyniku emisji CO₂, jak i emisji innych niż CO₂, takich jak emisje tlenków azotu, tlenków siarki, metanu, cząstek stałych oraz sadzy;
- U. mając na uwadze, że poszukiwania, wiercenia i transport zasobów ropy naftowej i gazu zlokalizowanych pod dnem morza w wielu częściach świata mogą mieć silnie szkodliwy i zakłócający wpływ na wrażliwe obszary morskie i gatunki morskie; mając na uwadze, że w wielu przypadkach poszukiwania i wiercenia ropy naftowej i gazu są dozwolone na chronionych obszarach morskich lub w ich pobliżu;
- V. mając na uwadze, że art. 191 TFUE zobowiązuje Unię do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony w jej polityce w dziedzinie środowiska, w tym przez stosowanie zasady ostrożności oraz zasady „zanieczyszczający płaci”;
- W. mając na uwadze, że zagrożenia związane ze stosowaniem paliwa ciężkiego w arktycznym transporcie morskim są liczne; mając na uwadze, że w przypadku wycieku bardzo gęsty olej ulega emulgowaniu, tonie i może być przenoszony na bardzo duże odległości, jeżeli zostanie uwięziony w lodzie; mając na uwadze, że wycieki paliwa ciężkiego wiążą się z ogromnym zagrożeniem dla bezpieczeństwa żywności społeczności tubylczych Arktyki, które żywią się tym, co złowią lub upolują; mając na uwadze, że spalanie paliwa ciężkiego powoduje wytwarzanie tlenku siarki i metali ciężkich, a także znacznych ilości sadzy, które to substancje przenikające do arktycznego lodu pobudzają absorpcję ciepła przez masę lodu, a tym samym przyspieszają proces topnienia i skutki zmiany klimatu; mając na uwadze, że IMO zakazuje transportowania i stosowania paliwa ciężkiego na wodach otaczających Antarktydę;
- X. mając na uwadze, że emisje tlenków azotu, szczególnie w miastach portowych i na obszarach przybrzeżnych, pochodzą w dużej mierze z żeglugi i są poważnym problemem dla ochrony zdrowia publicznego i środowiska w Europie; mając na uwadze, że całkowite emisje tlenków azotu pochodzące z żeglugi w UE pozostają w znacznym stopniu nieuregulowane i szacuje się, że jeśli nie zostaną obniżone, przekroczą emisje tlenków azotu wytwarzane na lądzie już w 2020 r. ⁽¹⁾;
- Y. mając na uwadze, że statki zakotwiczone w porcie zwykle korzystają z silników pomocniczych do wytwarzania energii elektrycznej na potrzeby łączności, oświetlenia, wentylacji i innych urządzeń pokładowych; mając na uwadze, że spalanie paliwa wiąże się z emisją szeregu zanieczyszczeń, takich jak dwutlenek siarki (SO₂), tlenki azotu (NOx), sadza i cząstki stałe (PM);
- Z. mając na uwadze, że energia elektryczna pobierana z lądu wiąże się z podłączaniem statków do portowej sieci elektroenergetycznej podczas postoju w porcie; mając na uwadze, że w zdecydowanej większości lokalizacji koszyk energetyczny wykorzystywany do produkcji energii elektrycznej pobieranej z lądu powoduje mniejszą emisję niż spalanie paliwa na samych statkach ⁽²⁾; mając na uwadze, że obecnie obowiązujące przepisy, takie jak dyrektywa dotycząca zawartości siarki (dyrektywa (UE) 2016/802), wyraźnie uznają zastosowanie energii elektrycznej pobieranej z lądu jako alternatywy dla wymogu stosowania paliwa okrętowego o niskiej zawartości siarki, podczas gdy dyrektywa 2014/94/UE w sprawie rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych nakłada na państwa członkowskie wymóg priorytetowego zainstalowania zasilania energią elektryczną pobieraną z lądu w portach sieci bazowej TEN-T oraz w innych portach do dnia 31 grudnia 2025 r.;
- AA. mając na uwadze, że zgodnie z dowodami naukowymi przedstawionymi w 5. sprawozdaniu oceniającym za 2014 r. Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) ocieplenie klimatu jest faktem, zmiana klimatu postępuje, a działalność człowieka jest głównym powodem ocieplenia obserwowanego od połowy XX wieku, zaś powszechny i istotny wpływ zmiany klimatu jest już widoczny w ekosystemach naturalnych i wytworzonych przez człowieka na wszystkich kontynentach i we wszystkich oceanach;
- AB. mając na uwadze, że prawie 90 % energii wiatru na świecie jest zawarte w turbulencjach nad oceanami świata, a wiatr, fale i prądy razem zawierają 300 razy więcej energii niż obecnie zużywają ludzie; mając na uwadze, że według sprawozdania Europejskiego Stowarzyszenia Energii Oceanu (EU-OEA) z 2010 r. zainstalowana energia oceanu może wynieść do 3,6 GW do 2030 r., do połowy wieku wzrosnąć do niemal 188 GW, przy czym w 2050 r. będący światowym liderem sektor energii oceanu w Europie może zapobiec emisji 136,3 mln ton CO₂ rocznie do atmosfery i stworzyć 470 000 nowych zielonych miejsc pracy;

⁽¹⁾ Europejska Agencja Środowiska „The impact of international shipping on European air quality and climate forcing” (Wpływ międzynarodowej żeglugi na europejską jakość powietrza i kształtowanie klimatu), 2013 r.

⁽²⁾ Winkel, R., Weddige, U., Johnson, D., Hoen, V., and Papaefthimiou, S. (2015), „Shore Side Electricity in Europe: Potential and environmental benefits” (Energia elektryczna pobierana z lądu w Europie: potencjał i korzyści dla środowiska), Polityka energetyczna, DOI: <http://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0301421515300240>.

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

- AC. mając na uwadze, że w 2015 r. IPCC stwierdził, że aby ograniczyć globalne ocieplenie do 2 °C do końca stulecia, jedna trzecia zasobów ropy naftowej, połowa zasobów gazu oraz ponad 80 % węgla muszą pozostać nieeksploatowane;
- AD. mając na uwadze, że celem porozumienia paryskiego jest „jak najszybsze osiągnięcie wartości szczytowej ogólnoswiatowych emisji gazów cieplarnianych”, aby utrzymać wzrost średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2 °C ponad poziom sprzed epoki przemysłowej, a także dążenie do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C, podczas gdy według ostatnich doniesień Światowej Organizacji Meteorologicznej w 2016 r. globalne ocieplenie wzrosło o znaczące 1,1 °C ponad poziom sprzed epoki przemysłowej;
- AE. mając na uwadze, że niespełnienie celu porozumienia paryskiego, jakim jest utrzymanie wzrostu średniej temperatury na poziomie znacznie poniżej 2 °C, miałyby ogromny wpływ na środowisko naturalne i spowodowałyby ogromne koszty gospodarcze, w tym między innymi zwiększenie prawdopodobieństwa osiągnięcia punktów krytycznych, w których poziomy temperatury zaczęłyby ograniczać zdolność pochłaniania przez naturę węgla w oceanach;
- AF. mając na uwadze potencjał, jaki pod względem czystej energii ma wykorzystywanie morskiej energii wiatrowej i energii oceanów (energii fal, energii pływów morskich, morskiej energii cieplnej), z zastrzeżeniem poszanowania środowiska i istniejących ekosystemów; mając na uwadze, że ta czysta energia daje UE nie tylko możliwość generowania wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy wymagających kwalifikacji, ale również poprawy bezpieczeństwa zaopatrzenia w energię i stymulowania jej konkurencyjności dzięki innowacjom technologicznym;
- AG. mając na uwadze, że poprawa zarządzania oceanami pomoże stworzyć równe warunki działania dla przedsiębiorstw w skali światowej, w tym europejskiego sektora energii oceanicznej;
- AH. mając na uwadze, że zanieczyszczenie morza poprzez bezpośrednie lub pośrednie wprowadzanie odpadów, substancji lub energii, w tym spowodowanego przez działalność człowieka podmorskiego hałasu, prowadzi lub może prowadzić do szkodliwych skutków dla zasobów żywych i ekosystemów morskich, a w konsekwencji do zubożania różnorodności biologicznej, zagrożenia dla zdrowia ludzi, przeszkód dla działalności morskiej oraz pogorszenia jakości wód;
- AI. mając na uwadze, że UE powinna odgrywać wiodącą rolę w dyskusjach i negocjacjach na forach międzynarodowych, tak aby wszystkie odpowiednie podmioty wywiązywały się ze swoich zobowiązań dotyczących ograniczania emisji gazów cieplarnianych lub zanieczyszczeń i stawiały czoła rosnącym wyzwaniom w obszarze zrównoważonego gospodarowania zasobami;
- AJ. mając na uwadze, że korzystanie z energii z morskich źródeł odnawialnych może przyczynić się do realizacji celu niezależności energetycznej małych wysp w UE;
- AK. mając na uwadze, że przejrzystość organizacji międzynarodowych jest kluczową cechą zapewniającą demokratyczną odpowiedzialność i integrację;
- AL. mając na uwadze potencjał mórz i oceanów, które mogą stać się znaczącymi źródłami czystej energii; mając na uwadze, że ta energia ze źródeł odnawialnych daje UE nie tylko możliwość generowania wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy wymagających kwalifikacji, ale również poprawy bezpieczeństwa dostaw energii i stymulowania jej konkurencyjności dzięki innowacjom technologicznym; mając na uwadze, że korzystanie z tych lokalnych zasobów ma szczególne znaczenie dla państw i regionów wyspiarskich, w szczególności regionów najbardziej oddalonych, gdzie energia oceaniczna może przyczynić się do niezależności energetycznej i zastąpić drogą energię elektryczną produkowaną przez elektrownie spalinowe;

Doskonalenie międzynarodowych ram zarządzania oceanami

1. przypomina o zasadniczej roli mórz i oceanów dla wspierania życia na Ziemi, zrównoważonego rozwoju, zatrudnienia i innowacji, a także dla zapewnienia rekreacyjnego wykorzystania i walorów; podziela rosnącą troskę o potrzebę bardziej skutecznego i zintegrowanego zarządzania oceanami i lepszej ich ochrony;
2. z zadowoleniem przyjmuje wspólny komunikat w sprawie międzynarodowego zarządzania oceanami i zaproponowane działania podkreślające zaangażowanie UE na rzecz osiągnięcia ochrony i zrównoważonego wykorzystywania oceanów, mórz i zasobów morskich zgodnie z celem zrównoważonego rozwoju nr 14 zawartym w agendzie ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030; uznaje przekrojowy charakter tematu oraz potrzebę skoordynowanego i zintegrowanego podejścia w celu zapewnienia lepszego zarządzania oceanami; wzywa UE do przyjęcia przewodniej roli jako podmiotu działającego w wymiarze globalnym w celu wzmocnienia międzynarodowego zarządzania oceanami i uzupełnienia braków dzięki specjalistycznej wiedzy w zakresie opracowania zrównoważonego podejścia do zarządzania oceanami;

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

3. przypomina o zintegrowanym i niepodzielnym charakterze wszystkich celów zrównoważonego rozwoju, a także o wzajemnych powiązaniach i synergiiach między nimi, i ponownie podkreśla kluczowe znaczenie wszystkich działań UE opartych na agendzie na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, w tym potwierdzonych w niej zasad;
4. wzywa Komisję do wyznaczenia wyraźnych terminów, w stosowanych przypadkach przedstawienia wniosków ustawodawczych oraz współpracy z państwami członkowskimi, aby poprawić współpracę w kwestiach takich jak badania nad oceanami, budowanie potencjału i transfer technologii, oraz do ustanowienia mechanizmów wspierających koordynację oraz stałe monitorowanie i ocenę na szczeblu UE w celu skutecznej realizacji działań wymienionych we wspólnym komunikacie; zwraca uwagę na postanowienia traktatu dotyczące zasady ostrożności i zasady „zanieczyszczający płaci” oraz podkreśla znaczenie podejścia opartego na ekosystemie we wszystkich działaniach UE w zakresie zarządzania oceanami;
5. ponownie podkreśla istotny wymiar morski celów zrównoważonego rozwoju, w szczególności, ale nie tylko, celu nr 14 (zachowanie i zrównoważone wykorzystywanie oceanów, mórz i zasobów morskich);
6. z zadowoleniem przyjmuje i w pełni popiera dokument „Nasz ocean, nasza przyszłość: wezwanie do działania” przyjęty na konferencji ONZ nt. oceanów w czerwcu 2017 r., wspierający realizację celu zrównoważonego rozwoju nr 14 – zachowanie i zrównoważone wykorzystywanie oceanów, mórz i zasobów morskich z myślą o zrównoważonym rozwoju; z dużą satysfakcją odnotowuje 328 dobrowolnych zobowiązań rządów, innych organizacji międzyrządowych i obywatelskich, sektora prywatnego, instytucji akademickich i badawczych oraz środowiska naukowego w zakresie ochrony oceanów i podniesienia świadomości na temat znaczenia oceanu dla przetrwania człowieka;
7. przypomina, że Unia Europejska dysponuje bogatym zbiorem ustawodawstwa i narzędzi zarządzania skupiających się na odrębnych elementach zarządzania oceanami, niemniej jednak morza regionalne UE pozostają w stanie krytycznym, w związku z nadmierną eksploatacją zasobów, organicznymi i nieorganicznymi zanieczyszczeniami mającymi wpływ na zdrowie i wydajność oceanów, utratą różnorodności biologicznej, degradacją siedlisk, obecnością gatunków inwazyjnych, malejącymi społecznościami przybrzeżnymi i konfliktami między sektorami morskimi;
8. wzywa Komisję Europejską do działań w następstwie wspólnego komunikatu na temat zarządzania oceanami przez opublikowanie sprawozdania na temat postępów w przedstawionych działaniach oraz szczegółowego harmonogramu przyszłych działań, z uwzględnieniem koordynacji między tymi działaniami a istniejącymi inicjatywami europejskimi i instrumentami międzynarodowymi;
9. zachęca Komisję do zaproponowania, w stosownych przypadkach, inicjatyw dla Rady w sprawie rozwijania partnerstw na rzecz oceanów z najważniejszymi partnerami międzynarodowymi w dążeniu do promowania celu, jakim jest poprawa globalnego zarządzania i spójności polityki, oraz wykorzystania istniejących dwustronnych ram współpracy, takich jak dialogi na wysokim szczeblu w sprawie rybołówstwa i gospodarki morskiej;
10. uznaje kluczową rolę Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS) w zapewnieniu podstawowych ram prawnych w celu koordynacji wysiłków i osiągnięcia spójnego podejścia do ogólnościatowych problemów oceanów; wzywa nadbrzeżne państwa członkowskie do wypełnienia obowiązku ochrony i zachowania środowiska morskiego i jego żywych zasobów oraz obowiązku zapobiegania zanieczyszczeniu morza i jego kontroli zgodnie z treścią konwencji UNCLOS; zauważa, że państwa członkowskie ponoszą odpowiedzialność za szkody spowodowane naruszeniem ich międzynarodowych zobowiązań na rzecz zwalczania takiego zanieczyszczenia;
11. apeluje do państw członkowskich o usprawnienie ich systemów prawnych w celu ochrony oceanów; apeluje o międzynarodowe uznanie pojęcia szkody ekologicznej powstałej na skutek zanieczyszczenia wód morskich, aby umożliwić wypłatę odszkodowań kiedy stwierdzone zostanie naruszenie; apeluje o wprowadzenie zasady łańcucha odpowiedzialności, dzięki któremu możliwe będzie ustalenie, kto ponosi odpowiedzialność za spowodowane szkody środowiskowe w całej strukturze hierarchicznej;
12. podkreśla, że UE powinna dążyć do zagwarantowania, by przepisy dotyczące rybołówstwa były ważną częścią przyszłego prawnie wiążącego instrumentu w ramach UNCLOS jeśli chodzi o ochronę i zrównoważone wykorzystywanie morskiej różnorodności biologicznej na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową;

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

13. nalega, by wszystkie państwa przystąpiły do odnośnych instrumentów w dziedzinie rybołówstwa, w szczególności do Porozumienia o wspieraniu przestrzegania przez statki rybackie międzynarodowych środków ochrony i zarządzania na pełnym morzu, Porozumienia ONZ w sprawie osiadłych i daleko migrujących stad ryb oraz Umowy o środkach stosowanych przez państwo portu w celu zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania (w szczególności PSMA), a także by w pełni wdrożyły postanowienia tych porozumień i umowy oraz innych międzynarodowych planów działania FAO;

14. z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione przez UE w zakresie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa; podkreśla, że wymiar ten, obejmujący umowy międzynarodowe i umowy o partnerstwie, stanowi ważne narzędzie promowania unijnych norm środowiskowych, socjalnych i norm w zakresie przeciwdziałania połowom NNN na szczeblu międzynarodowym;

15. zauważa, że inicjatywa dotycząca przejrzystości w dziedzinie rybołówstwa (FiTI) przyjęła niedawno globalny standard; zachęca państwa do starania się o członkostwo FiTI; wzywa UE i państwa członkowskie do poparcia tej inicjatywy;

16. jest zdania, że zapewnienie równych warunków działania dla unijnej floty rybackiej jest sprawą najwyższej wagi, w szczególności biorąc pod uwagę wysokie unijne normy środowiskowe i normy w zakresie zrównoważonego charakteru działań, do których statki te muszą się stosować;

17. domaga się, by UE promowała takie same normy środowiskowe dotyczące połowów na wszystkich forach międzynarodowych i współpracy dwustronnej, jak te, które muszą być przestrzegane przez wszystkie statki UE, aby nie narazić naszej własnej floty na niekorzystne skutki jeśli chodzi o zrównoważenie środowiskowe;

18. przypomina rezolucję ONZ 2749 (XXV) z dnia 17 grudnia 1970 r. uznającą, że „dno mórz i oceanów oraz ich podziemie na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową, wraz z zasobami tych obszarów są wspólnym dziedzictwem ludzkości”, oraz art. 136 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, który stanowi, że „obszar znajdujący się poza granicami jurysdykcji państwowej oraz zasoby stanowią wspólne dziedzictwo ludzkości”;

19. wzywa Komisję, by zachęcała państwa członkowskie do zaprzestania dotowania licencji na poszukiwanie i wydobywanie zasobów kopalnych na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową oraz wydawania pozwoleń na eksploatację zasobów kopalnych na swych szelfach kontynentalnych;

20. zauważa ponadto, w kontekście międzynarodowego prawa dotyczącego zanieczyszczenia powietrza, że zgodnie z konwencją UNCLOS państwom członkowskim nie przysługuje prawo do inspekcji statków, nawet w przypadkach istnienia rzetelnych dowodów wskazujących na naruszenie; wzywa zatem strony konwencji ONZ do wzmocnienia ram prawnych konwencji UNCLOS w celu zlikwidowania wszelkich istniejących luk w zarządzaniu i ustanowienia solidnych mechanizmów egzekwowania w odniesieniu do międzynarodowego prawa ochrony środowiska;

21. wzywa do ustanowienia międzynarodowych ram regulacyjnych dotyczących zwalczania wprowadzania odpadów i zanieczyszczeń jądrowych do oceanów i dna morskiego, mających na celu wdrożenie konkretnych środków służących ograniczeniu wpływu na środowisko i zdrowie oraz usunięcie zanieczyszczeń z dna morskiego;

22. podkreśla, że zapewnienie przejrzystości, w tym powszechnego dostępu do informacji, zaangażowania zainteresowanych stron, udziału społeczeństwa w podejmowaniu decyzji i dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska wymaganych na mocy konwencji z Aarhus, a także legitymizacji organizacji ONZ, w tym odpowiedzialności publicznej przedstawicieli krajowych w organach międzynarodowych, takich jak Międzynarodowa Organizacja Morska (IMO) i Międzynarodowa Organizacja Dna Morskiego (ISA), są kwestią priorytetową w celu usunięcia istniejących niedociągnięć w dziedzinie zarządzania; wzywa państwa członkowskie i Komisję do współpracy za pośrednictwem ISA, aby zapewnić przejrzystość jej metod pracy i skuteczną zdolność do oceny wpływu na środowisko, a także do zapewnienia skutecznej ochrony środowiska morskiego przed szkodliwymi skutkami oraz w celu ochrony i zachowania środowiska morskiego, zgodnie z wymogami części XI i XII Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza;

23. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia proaktywnej i postępowej roli w organach międzynarodowych w celu przedstawienia reform w dziedzinie przejrzystości i zwiększenia ogólnych ambicji środowiskowych podjętych działań;

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

24. podkreśla, że poprawa ram zarządzania oceanami oznacza wzmocnienie wysiłków podejmowanych na skalę regionalną i światową przez promocję uzgodnionych już instrumentów wielostronnych oraz strategii, a także ich lepszą realizację; zachęca Komisję do wsparcia lepszej międzynarodowej współpracy morskiej, w szczególności w dziedzinie nauki i technologii związanych z morzem, zgodnie z sugestią OECD;
25. podkreśla potrzebę wzmocnionej współpracy, spójności polityki i koordynacji między wszystkimi rządami i instytucjami na wszystkich szczeblach, w tym między organizacjami międzynarodowymi, organizacjami i instytucjami regionalnymi i subregionalnymi, systemami i programami; w związku z tym zwraca uwagę na ważną rolę skutecznych i przejrzystych partnerstw wielostronnych oraz aktywnego zaangażowania rządów we współpracę z organami globalnymi, regionalnymi i subregionalnymi, środowiskiem naukowym, sektorem prywatnym, wspólnotą darczyńców, organizacjami pozarządowymi, grupami społecznymi, instytucjami akademickimi i innymi odpowiednimi podmiotami;
26. wzywa do wzmocnienia ram regionalnych w dziedzinie zarządzania środowiskiem morskim, w szczególności na rzecz realizacji celu zrównoważonego rozwoju nr 14; zachęca UE i organizacje międzynarodowe do wzmocnienia, w szczególności poprzez oficjalną pomoc rozwojową, wsparcia dla ram regionalnych i realizacji przez państwa trzecie celu zrównoważonego rozwoju nr 14;
27. podkreśla znaczenie włączenia władz lokalnych obszarów przybrzeżnych i regionów najbardziej oddalonych w proces zbliżania międzynarodowego systemu zarządzania oceanem do obywateli UE;
28. podkreśla potrzebę opracowania kompleksowych strategii podnoszenia świadomości o przyrodniczym i kulturowym znaczeniu oceanów;
29. podkreśla potrzebę konkretnego i wymiernego planu działania w zakresie zaangażowania UE w regionie Arktyki, którego punktem wyjścia powinny być cele zachowania wrażliwych ekosystemów tego regionu, jak również zwiększenie ich odporności na skutki zmiany klimatu;
30. przypomina, że środkowy Ocean Arktyczny nie jest objęty międzynarodowym systemem ochrony ani zarządzania; podkreśla konieczność zastosowania skoordynowanego podejścia między UE i jej państwami członkowskimi w zakresie zapobiegania nieuregulowanym połowom na Oceanie Arktycznym;
31. ponawia swój apel wyrażony w rezolucji z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie zintegrowanej polityki Unii Europejskiej w sprawie Arktyki, aby Komisja i państwa członkowskie podjęły wszelkie niezbędne działania w celu odegrania aktywnej roli na rzecz ułatwienia przyjęcia międzynarodowo uzgodnionego zakazu użytkowania na pokładzie i przewozu w zbiornikach paliwa ciężkiego oleju napędowego na statkach pływających w morzach arktycznych, za pośrednictwem Międzynarodowej Konwencji o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki (MARPOL) stosowanej obecnie do regulowania wód wokół Antarktydy; wzywa Komisję do uwzględnienia środowiskowych, społecznych, zdrowotnych i klimatycznych zagrożeń płynących ze stosowania ciężkiego oleju opałowego w swym stanowisku w sprawie międzynarodowego zarządzania oceanami; wzywa Komisję, aby w związku z brakiem odpowiednich uregulowań międzynarodowych przedstawiła propozycje przepisów dotyczących statków, które przed wypłynięciem na wody Arktyki wpływają do portów UE, z myślą o zakazaniu stosowania i przewozu ciężkiego oleju napędowego;
32. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia aktywnych działań w celu szybkiej finalizacji przedłużającego się procesu określenia planu prac IMO dotyczącego redukcji emisji sadzy ze statków żeglujących w Arktyce, który ma na celu spowolnienie gwałtownego wzrostu temperatury i przyspieszonego topnienia lodu polarnego w tym regionie;
33. wzywa Komisję do promowania równych warunków na rynku zatrudnienia w dziedzinie morskiej oraz do zapewnienia sprawiedliwego traktowania poprzez skuteczne stosowanie odpowiednich konwencji międzynarodowych, takich jak Konwencja dotycząca pracy w sektorze rybołówstwa oraz Konwencja o pracy na morzu MOP, a także przez wdrożenie zharmonizowanych ram socjalnych dla działalności morskiej na wodach wspólnotowych;
34. domaga się nowego porozumienia międzynarodowego w sprawie warunków pracy w sektorze morskim; przypomina o konieczności położenia kresu wszelkim formom niewolnictwa, które wciąż występują na pokładach statków i podkreśla wpływ, jaki brak godziwych warunków pracy wywiera na ludzi, podmioty gospodarcze i środowisko morskie;

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

35. wzywa Komisję do rozwijania partnerstwa na rzecz oceanów z kluczowymi podmiotami w formie mechanizmów współpracy wielokulturowej lub dialogów dwustronnych, aby zapewnić lepszą koordynację i współpracę w celu skutecznego wdrożenia odpowiednich celów zrównoważonego rozwoju związanych z oceanami, promowania zrównoważonego niebieskiego wzrostu, jak również ochrony, zachowania i odbudowy ekosystemów morskich oraz różnorodności biologicznej, przy jednoczesnym ograniczeniu presji na oceany i morza oraz stworzenie warunków dla zrównoważonej niebieskiej gospodarki;

36. nalega, aby Komisja wzmocniła współpracę w sektorze morskim i rozwijała potencjał w kontekście swojej polityki zewnętrznej w odniesieniu do takich obszarów jak współpraca na rzecz rozwoju i umowy handlowe, w szczególności umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów, w celu zwiększenia zdolności do walki z wpływem zmiany klimatu i odpadów morskich oraz by promowania lepszego zarządzania oceanem i zrównoważonego niebieskiego wzrostu;

37. wzywa UE do stosowania zasady, że przydział zasobów rybnych musi uwzględniać wpływ na środowisko i skutki społeczne, potrzeby w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego krajów rozwijających się oraz ambicje tych krajów dotyczące rozwijania własnych sektorów gospodarki rybnej, przy jednoczesnym zapewnieniu zrównoważonego poziomu połowów, który nie doprowadzi do nadmiernej zdolności połowowej zgodnie z celem zrównoważonego rozwoju nr 14;

38. wzywa UE, aby zgodnie ze wspólną polityką rybołówstwa zmniejszyła oddziaływanie akwakultury na środowisko naturalne dzięki zapewnieniu zrównoważonego źródła pasz i wspieraniu badań koncentrujących się na zmniejszeniu presji na dzikie stada ryb wykorzystywane do produkcji pasz;

39. zauważa, że UE jest największym na świecie importerem produktów rybołówstwa oraz że niektóre połowy są sprowadzone z obszarów, na których połowy są znacznie mniej zrównoważone niż na wodach UE; zachęca UE do wykorzystania swojego stanowiska w tym względzie, aby propagować wzrost stabilności we wszystkich basenach morskich;

40. nalega, aby Komisja wezwała państwa członkowskie do zaprzestania sponsorowania koncesji na poszukiwania i eksploatację w górnictwie głębokomorskim na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową i niewydawania pozwoleń na wydobycie głębokomorskie na szelfie kontynentalnym państw członkowskich;

41. wzywa Komisję do wspierania wzmocnienia inicjatyw międzynarodowych w celu zwalczania handlu ludźmi drogą morską;

42. apeluje do Komisji i państw członkowskich o poparcie międzynarodowego moratorium na komercyjne koncesje na eksploatację w górnictwie głębokomorskim, dopóki nie zostaną przestudiowane i zbadane w wystarczający sposób skutki wydobycia głębokomorskiego dla środowiska morskiego, różnorodności biologicznej i działalności człowieka na morzu i nie zostaną poznane wszystkie możliwe zagrożenia;

43. podkreśla znaczenie strategii Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa morskiego oraz wzywa Komisję do włączenia bezpieczeństwa morskiego do polityki zewnętrznej, mając na uwadze, że znaczna część wymiany handlowej odbywa się drogą morską, a ponad 70 % granic zewnętrznych to granice morskie, oraz że należy zapewnić bezpieczeństwo pasażerów podróżujących przez unijne porty;

44. podkreśla znaczenie dalszego sprzyjania współpracy między Europejską Agencją Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA), Fronteksem i Europejską Agencją Kontroli Rybołówstwa (EFCA), zgodnie z mandatem każdej z nich, w celu wspierania władz krajowych państw członkowskich, którym powierzono funkcje straży przybrzeżnej, oraz podkreśla znaczenie promowania bezpieczeństwa i ochrony na morzu, zwalczania przestępczości transgranicznej i ochrony środowiska przez zapobieganie zanieczyszczeniom powodowanym przez instalacje morskie służące do wydobywania ropy naftowej i gazu oraz przez ograniczanie tego zanieczyszczenia; jest zdania, że agencje te powinny otrzymywać większe środki finansowe z UE, jeżeli zachodzi taka potrzeba, aby były w stanie realizować te nowe zadania; podkreśla znaczenie dalszego rozwijania rozwiązań cyfrowych (takich jak ułatwianie branży transportu morskiego formalności sprawozdawczych za pomocą usprawnionych procedur oraz większe inwestycje we wspólną infrastrukturę służącą ogólnoeuropejskiej wymianie danych z korzyścią dla wszystkich organów państw członkowskich wykonujących funkcje straży przybrzeżnej) i zaawansowanych technologii (takich jak zintegrowane usługi morskie EMSA) dla poprawy systemów nadzoru i monitorowania działalności morskiej oraz innych programów, takich jak wspólny mechanizm wymiany informacji (CISE) do celów nadzoru morskiego;

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

45. podkreśla, że stworzenie zrównoważonej gospodarki morskiej i ograniczenie presji na środowisko morskie wymaga działań w zakresie zmiany klimatu, zanieczyszczeń ze źródeł lądowych docierających do mórz i oceanów, zanieczyszczenia mórz i eutrofizacji, ochrony, zachowania i odbudowy ekosystemów morskich i różnorodności biologicznej oraz zrównoważonego wykorzystywania zasobów morskich;

46. wyraża zaniepokojenie faktem, że chociaż, jak wynika z niedawnego badania Parlamentu Europejskiego, niebieska gospodarka może mieć pozytywny wpływ społeczno-gospodarczy (jeśli chodzi o zatrudnienie, dochody, wartość dodaną brutto), zasadniczo jej skutki dla środowiska są negatywne jeśli chodzi o zmiany dynamiki linii brzegowej, zanieczyszczenia morskie, eutrofizację, morfologię dna morskiego oraz przemiany dotyczące siedlisk, ekosystemów lub różnorodności biologicznej; wyraża zaniepokojenie, że łączna waga skutków dla środowiska byłaby szkodliwa dla rybołówstwa;

47. wzywa do ukierunkowania niebieskiej gospodarki na odbudowę odporności społeczności nadbrzeżnych w celu przywrócenia potencjału produkcyjnego rybołówstwa, wspierając w ten sposób bezpieczeństwo żywnościowe, ograniczanie ubóstwa i zrównoważone zarządzanie żywymi zasobami wodnymi; przypomina, że przed podjęciem jakichkolwiek działań w sektorach niebieskiej gospodarki należy zagwarantować ocenę skutków i proces pełnego informowania i udziału wszystkich zainteresowanych stron; podkreśla, że niebieska gospodarka musi przyczynić się do osiągnięcia celu zrównoważonego rozwoju nr 14, jakim jest zachowanie i zrównoważona eksploatacja oceanów i zasobów morskich;

48. uważa, że inwestycje w niebieską gospodarkę nie powinny opierać się na skończonych zasobach, lecz powinny skupiać się na „innovacjach ekologicznych” oraz, nie przekraczając naturalnych poziomów regeneracji, na ochronie przyrody, łagodzeniu zmiany klimatu i adaptacji;

49. wzywa państwa członkowskie do podjęcia dalszych wysiłków na rzecz terminowego wdrożenia dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej w celu osiągnięcia dobrego stanu środowiska wód morskich do roku 2020 oraz do szczególnego zaangażowania na rzecz zapobiegania szkodom w środowisku przybrzeżnym i morskim na skutek wszelkich zanieczyszczeń morskich, w tym zanieczyszczenia substancjami biogennymi, znajdujących się w wodzie morskiej odpadów, jak również likwidacji szkodliwych dopłat, które zachęcają do niezrównoważonych połowów, i wzmocnienia globalnej walki z wyrzucaniem odpadów i tworzyw sztucznych do morza;

50. dostrzega wielkie wyzwanie na płaszczyźnie międzynarodowej w przeciwdziałaniu dostawianiu się do mórz odpadów z tworzyw sztucznych, ich wydobywaniu i odzysku, i wzywa Komisję do przedsięwzięcia środków, takich jak większe wspieranie badań naukowych i włączenie tego zagadnienia do strategii zrównoważonej „niebieskiej gospodarki”, aby uczynić UE siłą napędową dla innowacyjnych rozwiązań oraz by odgrywała ona w tej kwestii wiodącą rolę na świecie;

51. wzywa państwa członkowskie do szybkiego wdrożenia dyrektywy ramowej w sprawie planowania przestrzennego obszarów morskich i zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w celu umożliwienia pełnego i harmonijnego rozwoju różnych rodzajów działalności morskiej;

52. nalega, aby Komisja ściśle zintegrowała kwestie związane z zarządzaniem oceanem ze swoją polityką w zakresie pomocy i rozwoju;

53. przypomina, że sektor rybołówstwa ma ogromne znaczenie jako jeden z głównych obszarów tradycyjnej działalności człowieka wykonywanej w środowisku morskim, co sprawia, że jest on zasadniczym elementem zintegrowanej polityki morskiej; zwraca uwagę, że rybołówstwo to sektor najbardziej odczuwający skutki innych metod eksploatacji mórz i innych rodzajów działalności, takiej jak transport morski i turystyka, rozwój zabudowy miejskiej i przybrzeżnej, wykorzystywanie surowców i źródeł energii, górnictwo morskie, jak również problemów środowiskowych, takich jak zanieczyszczenie wód morskich (tworzywa sztuczne, porzucone sieci rybackie, wycieki ropy naftowej, zanieczyszczenie hałasem, utylizacja odpadów balastowych, niekontrolowane wydobywanie i poszukiwanie ropy naftowej i gazu itp.) i zmiana klimatu (podnoszenie się poziomu mórz, wzrost temperatury powierzchni morza, powódzie przybrzeżne, zwiększenie kwasowości oceanów itp.);

54. podkreśla znaczenie kobiet w przemyśle rybnym, ze względu na to, że według FAO stanowią one połowę pracowników tego sektora; wzywa UE do promowania i ochrony kobiet w działalności połowowej i w związanych z rybołówstwem gałęziach przemysłu dzięki zachęcaniu do uczciwych cen produktów rybnych oraz promowaniu lepszemu dostępowi dla kobiet prowadzących działalność w sektorze rybołówstwa do wsparcia publicznego i zasobów finansowych, w tym w negocjacjach z państwami trzecimi w sprawie wykorzystania wsparcia sektorowego w umowach o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów oraz w opracowywaniu instrumentów pomocy rozwojowej i na różnych forach międzynarodowych;

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

55. oczekuje na przygotowywaną strategię Komisji w sprawie tworzyw sztucznych, a także na wszelkie pozostałe działania podejmowane w celu zwalczania wyrzucania odpadów do morza, w tym ogłoszony niedawno plan działania; wzywa do wysokiego poziomu ambicji w strategii dotyczącej tworzyw sztucznych w ramach gospodarki o obiegu zamkniętym w celu odpowiedniego rozwiązania u źródła problemu odpadów wyrzucanych do morza oraz wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych działań legislacyjnych i wiążących środków w tej dziedzinie, w szczególności dotyczących projektu ekologicznego dla tworzyw sztucznych i mikrodrobin plastiku, a także działań mających na celu zmniejszenie ilości zużytych produktów wyrzucanych na lądzie, zwłaszcza w pobliżu rzek i innych dróg wodnych oraz na wybrzeżu; wyraża głębokie zaniepokojenie skalą problemu; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania i przyłączenia się do międzynarodowej koalicji na rzecz ograniczenia zanieczyszczenia torbami z tworzywa sztucznego zawiązanej na COP 22 w Marrakeszu w listopadzie 2016 r.;

56. ponownie wyraża potrzebę przemyślanej polityki produktowej, która przedłuży przewidywany cykl życia, trwałości, możliwości ponownego wykorzystania i recyklingu produktów, co podkreślił w swojej rezolucji z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie oszczędnego gospodarowania zasobami: ku gospodarce o obiegu zamkniętym⁽¹⁾; ponadto podkreśla, że należy to pilnie zastosować do jednorazowych produktów i opakowań z tworzyw sztucznych w planowanej strategii dotyczącej tworzyw sztucznych w kontekście szkód dla środowiska powodowanych przez te przedmioty jako odpady wyrzucane do morza;

57. nalega, aby Komisja pomagała w opracowywaniu rozwiązań regionalnych i promowała krajowe działania mające na celu zajęcie się problemem odpadów wyrzucanych do morza w celu ich wyeliminowania; apeluje także do Komisji, aby pomogła w przygotowywaniu pilotażowych projektów zbierania odpadów morskich przez sprzątanie plaż i prowadzenie kampanii połowów śmieci, oraz zapewniła wsparcie finansowe rybakom w Europie na rzecz zbierania odpadów morskich;

58. zwraca się do Komisji o zaproponowanie nowego prawodawstwa w celu zlikwidowania zanieczyszczenia mikrodrobinami plastiku we wszystkich jego formach, w szczególności przez zakaz stosowania mikrodrobin plastiku we wszystkich produktach do pielęgnacji ciała oraz zapewnienia, aby wszystkie przedsiębiorstwa, które zajmują się produkcją plastikowych granulek, stosowały odpowiednie protokoły, aby zminimalizować wycieki granulek;

59. uznaje zanieczyszczenie jednorazowymi butelkami plastikowymi za poważną przyczynę zanieczyszczenia mórz i zachęca Komisję do rozważenia możliwości wprowadzenia europejskiego systemu kaucji za jednorazowe opakowania do napojów według modelu niemieckiego;

60. wzywa UE i państwa członkowskie do wspierania i przyłączenia się do międzynarodowej koalicji na rzecz ograniczenia zanieczyszczenia torbami z tworzywa sztucznego;

61. z zadowoleniem przyjmuje ogłoszony przez Komisję zamiar promowania zaakceptowanego w wymiarze międzynarodowym planu przeciwdziałania konsekwencjom ocieplenia oceanów, podniesienia poziomu morza i zakwaszenia;

62. wzywa państwa członkowskie do promowania efektywnego gospodarowania zasobami, recyklingu i podnoszenia świadomości na temat odpadów wyrzucanych do morza za pośrednictwem krajowych kampanii uświadamiających, programów edukacyjnych i współpracy między szkołami i uniwersytetami w tych kwestiach;

63. przypomina swoje przychylne stanowisko wobec ambitnego pakietu dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym obejmującego cele UE w zakresie ograniczenia ilości odpadów wyrzucanych do morza o 30 % w 2025 r. oraz o 50 % w 2030 r., a także podniesione docelowe poziomy recyklingu opakowań plastikowych;

64. wzywa państwa członkowskie do utrzymania takiego samego poziomu ambicji, jaki ma UE w odniesieniu do ograniczenia ilości odpadów wyrzucanych do morza;

65. wzywa Komisję do zintensyfikowania wysiłków na rzecz walki z odpadami morskimi w wymiarze europejskim i globalnym przez podjęcie działań dotyczących źródeł tych odpadów zlokalizowanych na lądzie i do morskich źródeł odpadów poprzez rozwiązanie problemu nielegalnego wyrzucania do morza odpadów, takich jak narzędzia połowowe, oraz finansowe wspieranie zbiórki odpadów morskich; nalega, aby Komisja ograniczyła ilość odpadów wyrzucanych do morza ze statków, w szczególności przez promowanie zharmonizowanego systemu zwrotu kosztów odbioru śmieci we wszystkich portach europejskich w ramach przeglądu dyrektywy 2000/59/WE w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku; wzywa do zwiększenia finansowania badań naukowych nad rozmieszczeniem i oddziaływaniem odpadów morskich i skuteczności międzynarodowych, regionalnych i subregionalnych strategii zwalczania odpadów morskich i innych substancji zanieczyszczających;

⁽¹⁾ Dz.U. C 265 z 11.8.2017, s. 65.

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

66. podkreśla, że w przypadku potencjalnych przyszłych poszukiwań w górnictwie głębokomorskim należy zastosować unijną zasadę ostrożności; jest zaniepokojony naciskiem Komisji, aby górnictwo głębokomorskie było jednym z najważniejszych sektorów Unii w zakresie niebieskiego wzrostu, biorąc pod uwagę istniejące naukowe dowody na jego istotne i nieodwracalne zagrożenia dla środowiska; jest zaniepokojony, że dalsza promocja górnictwa głębokomorskiego może negatywnie wpływać na działania wymagane na mocy celu zrównoważonego rozwoju nr 12 (przejsie na zrównoważoną konsumpcję i produkcję);

67. podkreśla, że w odniesieniu do powstającego sektora górnictwa głębokomorskiego należy zastosować zasadę ostrożności, a biorąc pod uwagę ostrzeżenia ze strony nauki dotyczące znacznych i potencjalnie nieodwracalnych szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu, jest zdania, że UE nie powinna wspierać rozwoju tego sektora, a zamiast tego powinna raczej inwestować w zrównoważone alternatywy, przede wszystkim w przejście na zrównoważoną konsumpcję i produkcję, zgodnie z wymogami celu zrównoważonego rozwoju nr 12 w ramach agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030;

68. podkreśla, że nie powinno się zezwalać na poszukiwanie i wydobywanie ropy naftowej lub gazu na chronionych obszarach morskich lub w ich pobliżu lub na obszarach o wysokiej wartości ochronnej;

69. z zadowoleniem przyjmuje plan działania UE na rzecz gospodarki o obiegu zamkniętym i wzywa Komisję do zaproponowania zdecydowanych środków zapobiegających wyrzucaniu mikro- i makrocząstek do środowiska morskiego, w tym zmniejszenia poziomu wycieku odpadów o 50 % do 2020 r., środków legislacyjnych dotyczących przemysłu, takich jak zakaz stosowania tworzyw sztucznych jednorazowego użytku (tam gdzie dostępne są alternatywy naturalne), oraz potencjalnie międzynarodowego instrumentu prawnego;

70. wzywa państwa członkowskie oraz władze lokalne i regionalne do wspierania technologii innowacyjnych i inicjatyw finansowych na rzecz podejmowania działań dotyczących zanieczyszczenia mórz i oceanów w celu promowania skutecznych systemów zwrotu kosztów odbioru odpadów ze statków – w szczególności odpadów z tworzyw sztucznych – w portach i przystaniach; wzywa także do podnoszenia świadomości w sektorze żeglugi morskiej w odniesieniu do skutków usuwania odpadów z tworzyw sztucznych do morza oraz do pokonania głównych przeszkód utrudniających wdrożenie Międzynarodowej konwencji o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki (MARPOL);

71. podkreśla, że UE powinna być liderem globalnej inicjatywy monitorowania i znacznego ograniczenia odpadów morskich w oceanach; zauważa, że państwa członkowskie zobowiązały się do osiągnięcia celów dyrektywy 2008/56/WE (dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej), zgodnie z którą ani właściwości ani ilość odpadów znajdujących się w wodzie morskiej nie mogą powodować szkód w środowisku przybrzeżnym i morskim (wskaźnik nr 10);

72. zachęca do walki ze wszystkimi źródłami zanieczyszczenia oceanów i dna morskiego, łącznie z zanieczyszczeniem hałasem, oraz do wdrożenia konkretnych działań na szczeblu międzynarodowym na rzecz usuwania zanieczyszczeń z oceanów i dna morskiego;

73. z zadowoleniem przyjmuje zdecydowany zamiar Komisji wdrożenia działań na szczeblu międzynarodowym mających na celu monitorowanie konsekwencji wzrostu temperatury oceanów, podnoszenia się poziomu mórz oraz zakwaszenia wód; wzywa do wzmocnienia i rozwoju międzynarodowych programów naukowych mających na celu monitorowanie temperatury, zasolenia i pochłaniania ciepła przez oceany, oraz do ustanowienia światowej sieci obserwacji oceanów, aby poprawić monitorowanie światowych zmian w oceanach i umożliwić lepsze prognozowanie skutków zmiany klimatu dla funkcjonowania oceanów, pochłaniania dwutlenku węgla oraz zarządzania żywymi zasobami mórz;

74. podkreśla znaczenie podejścia do produktów z tworzyw sztucznych uwzględniającego cykl życia, które obejmuje wzięcie pod uwagę degradacji różnych polimerów i stopnia ich rozdrobnienia (w środowisku morskim) przez internalizację kosztów środowiskowych i społecznych produktów (internalizację kosztów), poprawę procesu zamykania obiegu w rozwoju i wytwarzaniu produktów i procesów, a także w łańcuchach produkcyjnych wyrobów z tworzyw sztucznych, poprawę trwałości produktów, promowanie ekologicznych zamówień publicznych i prywatnych, promowanie między innymi zasad i ram zielonej inżynierii, projektu ekologicznego i oznakowania ekologicznego oraz zwiększanie zdolności podmiotów prywatnych, w tym małych i średnich przedsiębiorstw, do przejścia na bardziej przyjazne dla środowiska procesy produkcyjne;

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

75. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie podjęte przez Komisję w jej programie działań w zakresie zarządzania oceanami do zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (połowy NNN); zachęca Komisję do kontynuowania walki z połowami NNN we wszystkich regionalnych organizacjach ds. zarządzania rybołówstwem (RFMO) i na innych właściwych forach; uważa, że statki pływające pod banderą UE, które dokonują połowów NNN powinny być umieszczone na publicznej liście, zgodnie z rozporządzeniem w sprawie połowów NNN; nalega, aby UE skłoniła państwa trzecie do podjęcia działań mających na celu zapobieganie wprowadzaniu na ich rynki ryb złowionych w połowach NNN;

76. wzywa do większej współpracy między RFMO i wzywa ich umawiające się strony do zadbania o to, by organizacje te miały odpowiednie zasoby i wystarczająco szerokie uprawnienia;

77. wzywa RFMO do:

- a) kontynuacji regularnie przeprowadzanych niezależnych przeglądów skuteczności działania, a także do pełnego wdrożenia zaleceń wynikających z tych przeglądów;
- b) pełnego wdrożenia zalecenia z drugiej wznowionej konferencji przeglądowej Porozumienia Narodów Zjednoczonych w sprawie osiadłych i daleko migrujących stad ryb;
- c) harmonizacji środków, w szczególności monitorowania, kontroli, nadzoru i w szczególności egzekwowania środków, w tym uzgodnienia odstrasżających kar i sankcji;

78. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia znaczącego pakietu wniosków przedstawionych przez Parlament Europejski i Komisję w kontekście przeglądu dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów, które łącznie stanowią spójną nową politykę UE w zakresie podziału odpowiedzialności między wszystkie zainteresowane podmioty za odpady oraz zapobieganie śmieceniu, zarówno na lądzie, jak i w środowisku morskim;

79. zachęca Komisję Europejską do wdrożenia prawdziwej polityki przystosowania się do zmiany klimatu w strefach przybrzeżnych i na obszarach morskich, w szczególności przez zastosowanie konkretnych działań w zakresie ochrony ekosystemów przybrzeżnych i morskich;

80. przypomina, że od stycznia 2016 r., w celu poprawienia identyfikacji statków jako narzędzia walki z połowami NNN wymagane są numery Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) dla wszystkich statków UE o długości całkowitej (LOA) przekraczającej 24 metry lub pojemności brutto przekraczającej 100 ton, prowadzących połowy na wodach UE, oraz dla wszystkich statków UE o długości całkowitej LOA powyżej 15 metrów prowadzących połowy poza wodami europejskimi; zachęca UE do wprowadzenia wymogu dotyczącego numeru IMO dla statków spoza UE, zgodnego z wymogiem odnoszącym się do statków UE (LOA powyżej 15 metrów), podawanego na świadectwie połowowym przywozu, aby zapewnić równe szanse i pomagać państwom członkowskim w kontrolowaniu przywozu;

81. wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania efektywnych pod względem kosztów działań i instrumentów, a także współpracy na wszystkich szczeblach w odniesieniu do opartych na analizie ryzyka i przyjaznych dla środowiska działaniach porządkowych dotyczących odpadów morskich w rzekach i na obszarach przybrzeżnych i morskich, zgodnie z krajowymi uwarunkowaniami; wzywa w związku z tym Komisję i państwa członkowskie do ułatwienia finansowania, partnerstw publiczno-prywatnych i budowania potencjału, a także do opracowania i wykorzystania międzynarodowych kryteriów dotyczących zbiorowych działań usuwania, oczyszczania i przywracania do stanu pierwotnego, w tym w odniesieniu do ilości, populacji, wrażliwości ekosystemu i wykonalności;

82. podkreśla potrzebę włączenia do ram zarządzania światowymi oceanami kwestii związanych z zatrudnieniem na morzu i praw człowieka; wzywa Komisję do podjęcia ukierunkowanych działań w celu promowania standardów godnej pracy w światowym rybołówstwie w celu uznania związku między przemocą w pracy i nadużyciami w dziedzinie praw człowieka a niewspółmiernymi, niszczącymi praktykami połowowymi, w szczególności połowami NNN; wzywa Komisję do podjęcia działań mających na celu uniemożliwienie, aby produkty rybołówstwa złowione z wykorzystaniem pracowników, którzy byli przedmiotem handlu ludźmi lub podlegali innym naruszeniom w zakresie praw człowieka i pracy, trafiały na rynki w UE, oraz do współpracy z podmiotami z sektora na rzecz zachęcania do korzystania z mechanizmów należytej staranności w celu umożliwiania im usuwania takich produktów z łańcuchów dostaw; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia transpozycji do prawa krajowego i wdrożenia konwencji MOP nr C 188 (Konwencja dotycząca pracy w sektorze rybołówstwa);

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

83. podkreśla, że najważniejszym rozwiązaniem problemu odpadów morskich jest poprawa zbierania i recyklingu odpadów stałych na lądzie, biorąc pod uwagę, że większość odpadów morskich jest wytwarzanych na lądzie; jest ponadto zdania, że UE powinna promować spójne podejście do gospodarowania odpadami na wszystkich możliwych forach międzynarodowych, w porozumieniach i instytucjach; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do jak najszybszego zakończenia prac nad pakietem dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym, do niezwłocznego wdrożenia ambitnych celów w zakresie recyklingu i do przestrzegania celów dotyczących redukcji odpadów morskich w UE;

84. wzywa Komisję do współpracy na forach międzynarodowych w celu opracowania jasnych ram zrównoważoności, w tym definicji i norm, dla biodegradowalnych tworzyw sztucznych we wszystkich środowiskach naturalnych;

85. wyraża przekonanie, że zarówno państwa członkowskie, jak i Komisja muszą podjąć odważniejsze kroki, aby walczyć z nielegalnym eksportem i składowaniem odpadów z tworzyw sztucznych, łącznie z surowszym egzekwowaniem przepisów UE dotyczących przemieszczania odpadów, a także bardziej rygorystycznym systemem monitorowania i inspekcji w portach i wszystkich zakładach przetwarzania odpadów, przez wykrywanie potencjalnie nielegalnego przemieszczania odpadów i zwalczanie eksportu odpadów dokonywanego w celu ponownego ich wykorzystania (głównie w odniesieniu do pojazdów wycofanych z eksploatacji i WEEE), oraz aby zapewnić eksport tylko do zakładów, które spełniają wymogi bezpiecznego dla środowiska gospodarowania odpadami zgodnie z art. 49 rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów;

86. wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia działań edukacyjnych i podnoszących świadomość dotyczących odpadów morskich, wykorzystania tworzyw sztucznych oraz wpływu indywidualnych zachowań konsumentów na środowisko, wprowadzając elementy do programów nauczania na wszystkich szczeblach, zapewniając materiały edukacyjne i popularyzatorskie skierowane do konkretnych grup zainteresowania i przedziałów wiekowych, mające na celu promowanie zmian w zachowaniu, a także organizując duże kampanie informacyjne skierowane do obywateli;

87. podkreśla potrzebę ograniczenia wycieków azotu i fosforu do oceanów i zmniejszenia tym samym eutrofizacji spowodowanej przez człowieka poprzez podstawowe zmiany w europejskim modelu rolnictwa, między innymi przez ograniczenia w stosowaniu nawozów, optymalizację wykorzystania składników odżywczych wobec wymagań dotyczących plonów, ostrożne planowanie stosowania nawozów i tworzenie bardziej zrównoważonych form rolnych, a także poprzez redukcję azotu atmosferycznego, lepsze oczyszczanie ścieków oraz lepszą kontrolę miejskich rozproszonych źródeł substancji biogenych, takich jak wypływy z ulic i kanałów deszczowych oraz przez uwzględnienie presji na ekosystemy morskie w śródkresowym przeglądzie wspólnej polityki rolnej;

88. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia wszelkich odpowiednich działań mających na celu ułatwienie przyjęcia międzynarodowych przepisów w celu ograniczenia hałasu z działalności przemysłowej, takich jak badania dotyczące transportu morskiego i badania sejsmiczne, w szczególności w siedliskach wrażliwych biologicznie, na przykład w formie propozycji załącznika dotyczącego zanieczyszczenia hałasem do konwencji MARPOL, podobnego do ostatnio dodanego załącznika dotyczącego zanieczyszczenia powietrza;

89. zauważa, że zobowiązania podjęte w porozumieniu paryskim powodują, że eksploatacja nowych źródeł paliw kopalnych, zwłaszcza jeśli są one zlokalizowane na terenach wrażliwych ekologicznie, staje się nierozsądna i przyniesie efekt przeciwny do zamierzonego;

90. podkreśla, że wszystkie wody są narażone na podmorskie wiercenia paliw kopalnych; podkreśla, że stosowanie paliw kopalnych w większym stopniu nasili i przyspieszy zmianę klimatu zagrażającą naszej planecie; jest zdania, że UE musi współpracować z międzynarodowymi partnerami w celu zrealizowania sprawiedliwej transformacji, z dala od podmorskich wierceń, przyczyniając się tym samym do osiągnięcia gospodarki niskoemisyjnej;

91. podkreśla, że każda nowa koncesja na poszukiwanie ropy naftowej lub gazu powinna być zgodna z surowymi normami ostrożności w zakresie ochrony środowiska i bezpieczeństwa badań, poszukiwania i wydobywania ropy naftowej i gazu, a także zawierać wiążące zobowiązania w odniesieniu do likwidacji infrastruktury poszukiwawczej, która z zasady ma ograniczoną żywotność;

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

92. podkreśla istotny potencjał energii wyprodukowanej z wykorzystaniem fal i pływów lub gradientów temperatury i zasolenia oceanów i mórz; zauważa, że w perspektywie długoterminowej energia oceaniczna może stać się jedną z najbardziej konkurencyjnych i opłacalnych form generowania energii;

93. z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione przez państwa członkowskie w zakresie planowania przestrzennego obszarów morskich; podkreśla, że konieczne są dalsze wysiłki na rzecz spójnego wdrożenia dyrektywy 2014/89/UE, aby dać przykład dla globalnego wprowadzenia planowania przestrzennego obszarów morskich; wzywa zatem państwa członkowskie, aby najpóźniej do dnia 31 marca 2021 r. opracowały swoje plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich; podkreśla transnarodowy i międzynarodowy wymiar tego planowania oraz wzywa Komisję do podjęcia prac nad opracowaniem wniosków w sprawie międzynarodowych wytycznych z uwzględnieniem znaczenia synergii i interakcji między lądem i morzem oraz związanych z nimi procesów takich jak zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną, a także do prowadzenia międzynarodowego forum na temat zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich przy udziale zainteresowanych stron i państw trzecich, do promowania go na całym świecie i udostępniania najlepszych praktyk w celu zacieśnienia współpracy międzynarodowej, poprawy zarządzania, utrzymania i eksploatacji oceanów, zwiększenia przejrzystości oraz poprawy kształcenia i szkolenia;

94. zwraca uwagę, że wzmożona działalność w wodach przybrzeżnych i morskich w coraz większym stopniu wymaga wdrożenia planowania przestrzennego obszarów morskich (MSP); zwraca się do Komisji, aby pracowała nad międzynarodowymi wytycznymi dotyczącymi MSP i przyczyniała się do rozszerzenia morskich obszarów chronionych na całym świecie wraz z finansowaniem w ramach programów „Horyzont 2020” i LIFE;

95. wzywa Komisję do wsparcia międzynarodowych wysiłków na rzecz ochrony morskiej różnorodności biologicznej, w szczególności w ramach prowadzonych negocjacji w sprawie nowego, prawnie wiążącego instrumentu ochrony i zrównoważonej eksploatacji bioróżnorodności morskiej na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową; wzywa Komisję do wzmocnienia prawodawstwa mającego na celu zagwarantowanie ochrony i zrównoważonego użytkowania różnorodności biologicznej mórz na obszarach znajdujących się w granicach jurysdykcji państw członkowskich;

96. z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie Komisji na rzecz wsparcia konwencji CBD i CITES oraz podkreśla potrzebę istnienia skoordynowanego podejścia w realizacji decyzji podjętych w ramach tych konwencji na rzecz ochrony gatunków morskich i różnorodności biologicznej oraz większej spójności prac międzynarodowych z pracami prowadzonymi na szczeblu europejskim; podkreśla znaczenie silniejszej ochrony gatunków morskich w ramach konwencji CITES, a w przypadku gatunków morskich już chronionych konwencją – konieczności rygorystycznego jej przestrzegania;

97. zwraca uwagę na znaczenie bioróżnorodności jako podstawy naszych oceanów, gdzie odgrywa ona istotną rolę w utrzymaniu produktywności i funkcjonalności ekosystemów morskich;

98. zwraca uwagę, że wspólna unijna polityka rybołówstwa (WPRy) powinna zapewnić ustalenie wskaźników śmiertelności połowowej na poziomach pozwalających na odbudowę stad ryb i ich utrzymanie powyżej poziomów umożliwiających uzyskanie maksymalnego podtrzymywalnego połowu; podkreśla potrzebę zrównoważonych praktyk zarządzania rybołówstwem przez wdrożenie środków zarządzania, monitorowania, kontroli i egzekwowania w oparciu o najlepsze dostępne opinie naukowe; jest zdania, że dalsze środki mogą wiązać się ze wspieraniem konsumpcji ryb pochodzących z rybołówstwa zarządzanego w sposób zrównoważony oraz z zastosowaniem podejścia ostrożnościowego i ukierunkowanego na ekosystem; z zadowoleniem przyjmuje zrównoważone innowacje wprowadzane przez sektor rybołówstwa, a także inwestycje i zmiany w zakresie selektywnych technik połowu;

99. przypomina, że w celu skutecznego zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów konieczne jest zapewnienie, że żadne rodzaje produktów rybołówstwa pochodzących z tych połowów nie wejdą do obrotu; zachęca UE do wspierania, w ramach wszystkich partnerstw i na wszystkich forach międzynarodowych, zakazu wprowadzania produktów rybołówstwa z nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN) na możliwie jak największą liczbę rynków, co powinno skutkować zmniejszeniem rentowności takich działań;

100. podkreśla, jak ważne jest kontynuowanie i rozszerzanie dwustronnych partnerstw dla skutecznego zwalczania połowów NNN oraz nadmiernej eksploatacji zasobów rybnych, gdyż w innym przypadku działania UE mogą mieć jedynie ograniczony wpływ na obecną sytuację;

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

101. proponuje, aby państwa członkowskie i kraje trzecie zapewniły większą spójność i skuteczność kontroli dokumentów połowowych (świadectw połowowych) oraz ładunków, aby zagwarantować legalność połowu ryb; zachęca państwa do podjęcia środków w celu zapewnienia lepszej koordynacji pomiędzy zwalczaniem połowów NNN a handlem i polityką rynkową; podkreśla, że UE powinna promować, wspierać i realizować we wszystkich sferach międzynarodowych niezbędne działania służące wyeliminowaniu połowów NNN;

102. wyraża uznanie dla wiodącej roli UE na arenie międzynarodowej w osiąganiu konkretnych postępów w zwalczaniu połowów NNN oraz dla silnego zaangażowania UE we wdrażanie skutecznych środków zwalczających te praktyki; przypomina o staraniach UE na rzecz wzmocnienia jej międzynarodowych działań przeciwko połowom NNN na szczeblach dwustronnym, regionalnym i wielostronnym, w tym przez kontynuację dwustronnych dialogów z partnerami z państw trzecich, wykorzystywanie instrumentów śledzenia statków oraz zapewnienie większej roli kluczowych agencji międzynarodowych, takich jak Interpol; wzywa władze państw członkowskich do aktywnego wspierania prac Komisji na rzecz stworzenia elektronicznego narzędzia służącego zarządzaniu świadectwami połowowymi;

103. zauważa, że uregulowania UE mające na celu zapobieganie nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom, ich powstrzymywanie i eliminowanie (rozporządzenie w sprawie połowów NNN), doprowadziły do postępów, jednak należy poprawić ich wdrażanie we wszystkich państwach członkowskich, oraz że istnieje potrzeba ściślejszej koordynacji z krajami trzecimi, aby nie dopuścić do nielegalnego wprowadzania ryb na rynek UE; nalega również, aby UE skłoniła państwa trzecie do podjęcia działań mających na celu zapobieganie wprowadzaniu na ich rynki ryb złowionych w połowach NNN;

104. podkreśla znaczenie wczesnego reagowania dla zwalczania gatunków inwazyjnych, biorąc pod uwagę ich większe oddziaływanie na środowisko, rybołówstwo, wydajność oceanów i różnorodność biologiczną, a także ryzyko, jakie stanowią dla tych ostatnich, oraz rolę, jaką odgrywają w zakłócaniu naturalnych ekosystemów; wzywa państwa członkowskie, aby wzmocniły współpracę między sobą oraz z państwami trzecimi, w tym poprzez zsynchronizowane i wspólne działania, wymianę informacji, danych i najlepszych praktyk;

105. stwierdza, że wymiana wody balastowej jest potencjalnym sposobem uniknięcia wprowadzenia inwazyjnych gatunków obcych; podkreśla, że Międzynarodowa konwencja o kontroli i postępowaniu ze statkowymi wodami balastowymi i osadami IMO, której celem jest kontrolowanie tego problemu i zarządzanie nim, wkrótce wejdzie w życie, a jej pomyślne wdrożenie będzie warunkowane jej szerszą ratyfikacją;

106. zachęca Komisję do zapewnienia przywództwa i promowania opartego na ekosystemie planowania przestrzennego obszarów morskich na szczeblu globalnym w celu zmniejszenia presji na środowisko morskie i ułatwienia rozwoju zrównoważonych niebieskich gospodarek;

107. nalega, aby Komisja przyspieszyła prace i wzmocniła współpracę i koordynację w zakresie opracowywania interoperacyjnych systemów dokumentacji połowowej i identyfikowalności produktów rybołówstwa;

108. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia zdecydowanych działań w celu zakazania pewnych form subsydiów połowowych, które przyczyniają się do nadmiernej zdolności połowowej i przełowienia, wyeliminowania subsydiów, które przyczyniają się do połowów NNN oraz powstrzymania się od wprowadzenia jakichkolwiek takich subsydiów na nowo, w tym przez przyspieszenie prac w celu zakończenia negocjacji w tej sprawie w WTO, uznając także, że odpowiednie i skuteczne szczególne i zróżnicowane traktowanie krajów rozwijających się i najsłabiej rozwiniętych powinno stanowić integralną część tych negocjacji;

109. z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie Komisji na rzecz zapewnienia możliwości finansowania dla ustanowienia chronionych obszarów morskich i wymiany najlepszych praktyk jako wkład w realizację ogólnowiatowego celu w postaci wyznaczenia 10 % obszarów morskich i przybrzeżnych jako chronione obszary morskie do roku 2020 zgodnie z celem zrównoważonego rozwoju nr 14.5; zauważa, że morskie obszary chronione niosą korzyści ekologiczne i społeczno-gospodarcze oraz stanowią ważne narzędzie zarządzania działalnością połowową i zapewniania ochrony tarlisk; przypomina w szczególności o tym, jak ważne są obszary o szczególnym znaczeniu ekologicznym i biologicznym zdefiniowane w Konwencji o różnorodności biologicznej oraz o potrzebie ich ochrony dla wspierania zdrowego funkcjonowania oceanów i licznych spełnianych przez nie funkcji; z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji promowania i wzmocnienia środków zarządzania morskimi obszarami chronionymi, w szczególności poprzez rozwój spójnych i połączonych sieci tych obszarów;

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

110. wzywa UE i jej państwa członkowskie do inwestowania w kapitał społeczny w celu lepszego zarządzania zasobami oceanicznymi i przybrzeżnymi; zdecydowanie zachęca przede wszystkim do udziału kobiet i ludzi młodych w programach szkoleń dotyczących oceanów oraz w konsultacjach z zainteresowanymi stronami związanymi z oceanami;

111. podkreśla potrzebę zaproponowania przez Komisję środków mających na celu dalsze wzmocnienie działalności badawczej i innowacyjnej w zakresie mórz w ramach programu „Horyzont 2020” i przyszłych programów będących jego następcą;

112. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zintensyfikowania wysiłków na rzecz zastosowania i zapewnienia całościowego podejścia do gwarantowania ekologicznej spójności i łączności sieci chronionych obszarów morskich oraz ich skutecznego wyznaczenia, ich oceny oraz zarządzania nimi jako elementu skutecznego procesu planowania przestrzennego, tak by mogły one osiągnąć pełnię oferowanych przez nie możliwości w zakresie ochrony morskiej i przybrzeżnej różnorodności biologicznej; wyraża ubolewanie, że obecnie mniej niż 3 % oceanu światowego wyznaczono jako całkowicie chronione obszary morskie; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia liczby wyznaczonych chronionych obszarów morskich z poszanowaniem celu zrównoważonego rozwoju nr 14 na rzecz objęcia ochroną co najmniej 10 % obszarów morskich i przybrzeżnych; zachęca państwa członkowskie do rozwoju spójnych i połączonych sieci chronionych obszarów morskich; wzywa Komisję Europejską i Radę do korzystania z wyników prac naukowych nad różnorodnością biologiczną dotyczących kryteriów ustanawiania chronionych obszarów morskich w ramach negocjacji w sprawie ochrony i zrównoważonego wykorzystania różnorodności biologicznej na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową; ponadto zachęca państwa członkowskie do zadbania o uzupełniający się charakter narzędzi oraz rozwoju morskiego planowania przestrzennego w celu lepszego łączenia chronionych obszarów morskich z innymi skutecznymi środkami ochrony;

113. podkreśla znaczenie ochrony różnorodności biologicznej dzięki zapewnieniu skutecznie zarządzanej i spójnej ekologicznie sieci morskich obszarów chronionych, stref ochrony i obszarów morskich sieci Natura 2000 obejmujących co najmniej 10 % wszystkich europejskich mórz i obszarów morskich do 2020 r., w celu zapewnienia zgodności z celem zrównoważonego rozwoju nr 14.5; zachęca w miarę możliwości do postępów na rzecz osiągnięcia zalecanego przez IUCN i Światowy Kongres Parków wskaźnika chronionych obszarów morskich wynoszącego 30 % do 2030 r.;

114. wzywa do wdrażania w większym zakresie sieci Natura 2000 w środowisku morskim poprzez identyfikację takich obszarów, w szczególności na pełnym morzu, oraz zarządzanie nimi; ponownie wzywa do wprowadzenia specjalnych i trwałych rozwiązań mających na celu ochronę różnorodności biologicznej na równorzędnych zasadach we francuskich regionach najbardziej oddalonych;

115. wzywa do zintensyfikowania wysiłków mających na celu zwiększenie wiedzy na temat oceanów w Europie przez ściślejszą współpracę i wymianę między badaczami, zainteresowanymi stronami, decydentami i społeczeństwem, ze zdecydowanym podkreśleniem programów edukacyjnych na temat znaczenia oceanów i mórz oraz informacji o możliwościach kariery w niebieskiej gospodarce;

116. wzywa państwa członkowskie do zwiększenia ochrony i poprawy odporności ekosystemów morskich i przybrzeżnych, w szczególności raf koralowych i namorzyn, oraz w tym kontekście wzywa je do zaangażowania w międzynarodową inicjatywę na rzecz raf koralowych;

117. wzywa państwa członkowskie do wspierania krajów najsłabiej rozwiniętych, a zwłaszcza małych rozwijających się państw wyspiarskich, w celu lepszego wdrożenia konwencji MARPOL, a tym samym do ochrony środowiska naturalnego i warunków życia ludzi na obszarach portowych;

118. zachęca Komisję i państwa członkowskie do realizacji za pomocą różnych funduszy wspólnotowych koniecznych inwestycji w celu utworzenia warunków sprzyjających rozwojowi energii z morskich źródeł odnawialnych w celu pełnego wykorzystania potencjału europejskich mórz;

119. wzywa Komisję do zwiększenia wysiłków na szczeblu międzynarodowym w celu ustanowienia spójnych ram regulacyjnych w zakresie poszukiwania i eksploatacji kopalni głębokomorskich, które powinny opierać się na zasadzie ostrożności;

120. zachęca Komisję i państwa członkowskie do wdrożenia priorytetowych działań przyjętych przez konferencję stron Konwencji o różnorodności biologicznej w odniesieniu do ochrony morskiej i przybrzeżnej różnorodności biologicznej;

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

121. uważa, że należy uruchomić pakiet bezpieczeństwa morskiego „Erika IV” w celu zapobiegnięcia dalszym katastrofom na morzu oraz że w ramach tego pakietu należy uwzględnić uznanie szkód ekologicznych wyrządzonych wodom morskim przez obowiązujące prawodawstwo UE;

122. wzywa Komisję, by w ramach prawa unijnego zapewniła uznanie istnienia szkód ekologicznych odrębnych od szkód gospodarczych, szkód materialnych i szkód moralnych i by pracowała nad ich uznaniem na szczeblu międzynarodowym;

123. wzywa Komisję do poprawy spójności między jej polityką wewnętrzną i zagraniczną w odniesieniu do zarządzania zasobami, różnorodnością biologiczną i oceanami oraz ich ochrony;

124. podkreśla, że rozwój energii z morskich źródeł odnawialnych na obszarach wyspiarskich stanowi prawdziwą szansę dla zrównoważonego rozwoju tych obszarów, ale również znaczące potencjalne źródło energii dla UE i pozostałych części świata; wzywa Komisję Europejską, by stanęła na czele inicjatywy na rzecz światowej strategii dla obszarów wyspiarskich, mającej na celu stworzenie nowego modelu gospodarczego dostosowanego do ich specyfiki oraz opartego na niezależności energetycznej i rozwoju energii z morskich źródeł odnawialnych;

125. zachęca państwa członkowskie i Komisję do wspierania za pomocą różnych funduszy wspólnotowych inwestycji w regionach wyspiarskich i najbardziej oddalonych niezbędnych w celu umożliwienia rozwoju energii z morskich źródeł odnawialnych i przyczynienia się w ten sposób do niezależności energetycznej tych obszarów;

126. zachęca Komisję do wspierania szkoleń i rozwoju kwalifikacji w nowych zawodach związanych ze zrównoważoną „niebieską” gospodarką i do promowania ich w szczególności w regionach o dużym potencjale, takich jak regiony morskie, wyspiarskie i najbardziej oddalone;

127. wzywa do wdrożenia zintegrowanej europejskiej polityki w dziedzinie oceanów, złożonej ze składnika wewnętrznego i zewnętrznego, obejmującej swoim zakresem wszystkie kierunki polityki dotyczące oceanów (badania, środowisko, energetyka, transport, rybołówstwo, polityka spójności, polityka sąsiedztwa, handel międzynarodowy itd.), opartej na podstawowych celach ochrony środowiska morskiego i zapewniania zrównoważonego rozwoju;

Rozwiązanie problemu zwiększonych emisji pochodzących z transportu morskiego

128. zauważa, że w trzecim badaniu IMO na temat emisji gazów cieplarnianych z 2014 r. wskazano, iż w zależności od przyszłego rozwoju w dziedzinie gospodarki i energii przewiduje się wzrost emisji dwutlenku węgla w sektorze morskim o 50–250 % do roku 2050, podczas gdy w badaniu Parlamentu z 2015 r. dotyczącym celów w dziedzinie ograniczania emisji dla międzynarodowego transportu lotniczego i morskiego stwierdzono, że w przypadku dalszego odroczenia planu działania IMO w zakresie przeciwdziałania zmianie klimatu udział emisji dwutlenku węgla pochodzących z sektora morskiego w światowej emisji gazów cieplarnianych do 2050 r. może znacząco wzrosnąć do 17 % w odniesieniu do transportu morskiego; w związku z tym podkreśla, że sama żegluga mogłaby zużyć znaczną część pozostałego budżetu na ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, aby ograniczyć wzrost temperatury do poziomu znacznie poniżej 2 stopni Celsjusza;

129. podkreśla potrzebę pilnych działań na skalę globalną w celu złagodzenia niekorzystnego wpływu wzrostu poziomu dwutlenku węgla w atmosferze na ekosystemy i stan oceanów, w szczególności w ramach porozumienia paryskiego przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu; wskazuje, że te negatywne skutki obejmują rosnącą temperaturę oceanów, zakwaszenie przybrzeżne i oceaniczne, wzrost poziomu mórz, zmiany w obiegu oceanicznym i erozję wybrzeża oraz ekstremalne zjawiska pogodowe, zmniejszenie pokrycia lodu polarnego, zmiany zasolenia, dostępność składników odżywczych i odtlenienie, i że skutki te mogą się kumulować w przyrodzie; podkreśla znaczenie dobrze funkcjonujących ekosystemów w celu zwiększenia odporności oceanów; ponownie podkreśla pilną potrzebę uwzględnienia tych skutków, które osłabiają kluczową rolę oceanu jako regulatora klimatu, pochłaniacza dwutlenku węgla, źródła różnorodności biologicznej i kluczowego dostawcy żywności, środków do życia, energii i usług ekosystemowych;

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

130. ponownie stwierdza, że zgodnie z porozumieniem paryskim wszystkie sektory gospodarki muszą przyczynić się do zmniejszania emisji CO₂; wzywa do przyjęcia przez IMO jasnego celu w zakresie emisji oraz krótkoterminowych środków redukcji zanieczyszczeń do 2018 r., tak aby ograniczyć emisję CO₂ ze źródeł morskich na szczeblu globalnym, zgodnie z celami określonymi w porozumieniu paryskim; zauważa ponadto, że w związku z brakiem porównywalnego systemu w ramach IMO, emisje CO₂ pochodzące z portów Unii oraz powstałe w związku z rejsami do i z unijnych portów należy rozliczać za pośrednictwem europejskiego systemu handlu uprawnieniami do emisji lub porównywalnego solidnego mechanizmu ustalania cen, który ma funkcjonować jak najszybciej, a najpóźniej od 2023 r.;

131. przypomina, że należy promować wykorzystanie bio-LNG jako środka dekarbonizacji w sektorze żeglugi i wykorzystanie biogazu w transporcie powinno być zarezerwowane przede wszystkim dla sektora żeglugi, gdzie bio-LNG stanowi istniejące zaawansowane paliwo odnawialne; uważa, że rozwój infrastruktury określony w dyrektywie 2014/94/UE powinien uwzględniać wykorzystanie bio-LNG w sektorze morskim, w którym istnieje obecnie niewiele innych możliwości paliw odnawialnych;

132. zwraca uwagę na potencjalne znaczenie gazu ziemnego, w szczególności skroplonego gazu ziemnego (LNG), w procesie dekarbonizacji sektora transportu, zwłaszcza w odniesieniu do żeglugi, poprzez pomoc w ograniczeniu emisji CO₂ i zanieczyszczeń powietrza;

133. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dokonania oceny i promowania stosowania ograniczeń prędkości statków na szczeblu IMO w celu ograniczenia emisji, z uwzględnieniem projektowego wskaźnika efektywności energetycznej (EEDI) oraz planu zarządzania efektywnością energetyczną statku (SEEMP), jak również faktu, że ograniczenia prędkości są powszechne w sektorach drogowym i kolejowym; podkreśla, że wewnętrzne i zewnętrzne korzyści z niższych prędkości statków przeważają nad kosztami; zauważa, że ograniczenia prędkości są stosunkowo łatwe do monitorowania i egzekwowania, nie stanowią przy tym znacznego obciążenia administracyjnego dla zainteresowanych stron;

134. podkreśla, że energia elektryczna pobierana z lądu ma zasadniczą rolę do odegrania w bardziej ekologicznej żegludze, ponieważ umożliwia statkom wyłączenie silników i podłączenie do sieci elektroenergetycznej w celu uzyskania energii elektrycznej na potrzeby hotelowe, rozładunku i załadunku, podczas pobytu i postoju w porcie; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmoczenia wysiłków na rzecz zachęcania i wspierania korzystania z energii elektrycznej pobieranej z lądu przez wszystkie statki odwiedzające europejskie porty, i wyeliminowania w ten sposób emisji z silników okrętowych na wodach portowych, zmniejszenia emisji zanieczyszczeń i emisji gazów cieplarnianych, jak również ograniczenia hałasu, wibracji i zużycia silnika;

135. apeluje o stworzenie globalnego mechanizmu rynkowego, takiego jak mechanizm wyceny emisji w ramach IMO dotyczący emisji pochodzących z międzynarodowego transportu morskiego, ze szczególnym uwzględnieniem regionów całkowicie uzależnionych od transportu morskiego, w szczególności regionów najbardziej oddalonych oraz regionów i państw wyspiarskich;

136. wzywa IPCC, w kontekście dynamicznego rozwoju wiedzy naukowej na temat wpływu na światowy klimat emisji CO₂ oraz innych emisji poza CO₂ powodowanych przez transport morski, do przeprowadzenia wraz z IMO oceny oddziaływania transportu morskiego analogicznie do oceny zawartej w specjalnym raporcie IPCC pt. „Aviation and the Global Atmosphere” (Lotnictwo i atmosfera na świecie) dla sektora transportu powietrznego;

137. wzywa Europejską i państwa członkowskie do aktywnego działania na rzecz szybkiego sfinalizowania przedłużającego się planu pracy IMO w sprawie ograniczenia emisji sadzy z statków pływających w Arktyce w celu spowolnienia szybkiego wzrostu temperatury w regionie polarnym;

138. wzywa Komisję do przedstawienia najpóźniej do 2020 r. wniosku dotyczącego zainstalowania i wykorzystania zasilania energią elektryczną pobieraną z lądu przez statki podczas postoju w portach UE w celu ograniczenia emisji na obszarach portowych;

139. podkreśla znaczenie przeglądu dyrektywy w sprawie portowych urządzeń odbiorczych (2000/59/WE) oraz zachęca państwa członkowskie i Komisję do przyjęcia strategii – w ramach partnerstwa z IMO, państwami trzecimi i przedstawicielami branży – na rzecz dekarbonizacji sektora morskiego, która wychodziłaby naprzeciw celom porozumienia paryskiego oraz konieczności ustanowienia międzynarodowego systemu monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji gazów cieplarnianych;

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

140. wzywa Komisję do promowania niezbędnych warunków fiskalnych w celu zachęcania do korzystania z zasilania energią elektryczną pobieraną z lądu przez statki w portach UE oraz do zastosowania odnawialnych technologii, w szczególności żagli, baterii i ogniw paliwowych w sektorze morskim, w szczególności w odniesieniu do żeglugi morskiej bliskiego zasięgu;

141. wzywa odpowiednie organy do ustalenia równych warunków w całej UE w odniesieniu do emisji tlenków siarki i tlenków azotu przez dostosowanie odpowiednich wartości granicznych do najniższych istniejących wartości;

142. wzywa Komisję do zbadania i zaproponowania środków mających na celu znaczące zmniejszenie emisji tlenków azotu pochodzących z istniejącej floty, w tym ocenę skutków ewentualnego wprowadzenia opłaty z tytułu tlenków azotu i systemu funduszy, aby szybko i skutecznie osiągnąć znaczne redukcje;

143. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zaproponowania prawnych i technicznych środków na rzecz dalszego ograniczenia emisji cząstek stałych i sadzy;

144. podkreśla znaczenie regionów najbardziej oddalonych w kontekście środowiska morskiego, w szczególności z uwagi na ich położenie na Oceanie Atlantycznym i Indyjskim, jako laboratoriów umożliwiających badania skutków zmiany klimatu oraz walkę z nimi, badania różnorodności biologicznej i ekosystemów morskich, a także wykazujących duży potencjał w zakresie rozwoju energii ze źródeł odnawialnych oraz biotechnologii morskich; podkreśla potrzebę stworzenia innowacyjnych programów i zapewnienia odpowiedniego finansowania w celu wdrożenia ośrodków badawczo-rozwojowych na terytorium regionów najbardziej oddalonych; w tym celu apeluje o stworzenie klastra morskiego regionów najbardziej oddalonych;

Wzmocnienie międzynarodowych badań i danych dotyczących oceanów

145. podkreśla znaczenie opracowania innowacyjnych usług dla podmiotów sektora publicznego i prywatnego, takich jak węzły i sieci wiedzy, w celu uzyskania obszernej wiedzy na temat stanu środowiska wód morskich, aby zwiększyć wymianę informacji naukowych, najlepszych praktyk i know-how, a także w pełni wdrożyć działania planu działania inicjatywy Wiedza o morzu (SWD(2014)0149); w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje fakt zapewnienia pełnej operacyjności programu Copernicus w zakresie monitorowania środowiska morskiego oraz międzyrządowej Grupy ds. Obserwacji Ziemi; wzywa Komisję do ustanowienia środków monitorowania emisji gazów cieplarnianych, w tym emisji CO₂, ponieważ przyniosłoby to znaczną wartość dodaną walce przeciwko zmianie klimatu;

146. oczekuje na propozycje Komisji dotyczące koordynacji unijnej działalności badawczo-obszaryjnej z partnerami międzynarodowymi, a także zbadania sposobów poprawy jakości badań, między innymi przez rozszerzenie zakresu istniejących unijnych narzędzi i działań badawczo-obszaryjnych, w tym europejskiej sieci informacji i obserwacji środowiska morskiego (EMODnet), w celu stworzenia wspólnej bazy danych, europejskiego programu obserwacji i monitorowania Ziemi (Copernicus), europejskiego globalnego systemu obserwacji oceanów (EuroGOOS) i inicjatywy w zakresie wspólnego programowania „Zdrowe i wydajne morza i oceany”, a wszystko to w celu stworzenia międzynarodowej sieci danych morskich;

147. apeluje o pełne prawne dopuszczenie i integrację na szczeblu europejskim innowacyjnych, potwierdzonych selektywnych technik połowów, które należy monitorować w ścisłej współpracy z instytutami naukowymi i bez protekcjonizmu krajowego;

148. wzywa do większych inwestycji w badania naukowe w celu lepszego zrozumienia naszych mórz i oceanów; zauważa, że jak dotąd 95 procent mórz i oceanów nadal nie zostało zbadane;

149. podkreśla znaczenie wymiany danych badawczo-naukowych uzyskanych z nauk o morzu i technologii morskich z gronem naukowców z krajów trzecich; podkreśla, że zarówno promowanie kolejnych inwestycji w dziedzinie nauk o morzu w państwach trzecich, jak również tworzenie międzynarodowych sieci, poprzez które gdy wyniki i informacje mogą być wymieniane, jest niezwykle ważne dla rozwoju bardziej zrównoważonego rybołówstwa oraz lepszego zarządzania środowiskiem morskim i oceanami z myślą o rozwiązywaniu wspólnych problemów dotyczących oceanów;

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

150. z zaniepokojeniem zauważa, że małe wyspy są bardzo narażone na erozję obszarów przybrzeżnych, ponieważ ich środowiska przybrzeżne mogą być silnie dotknięte podnoszącym się poziomem mórz oraz trendami w zakresie cyklu hydrologicznego i ekosystemu morskiego wynikającymi ze zmiany klimat; podkreśla, że istniejące duże europejskie centra gromadzenia danych nie zawierają zbiorów danych dotyczących równowagi masy osadów, które to dane są potrzebne do zrozumienia zmian wybrzeży i erozji w skali małych wysp; w związku z tym podkreśla pilną potrzebę opracowania i wykorzystania innowacyjnych, najnowocześniejszych technologii w celu zbierania, oceny i monitorowania erozji obszarów przybrzeżnych, warunków przybrzeżnych i morskich oraz parametrów środowiskowych małych wysp UE; zwraca się do Komisji Europejskiej i państw członkowskich o wspieranie takich projektów;

151. podkreśla znaczenie umożliwienia poznania dna morskiego, gatunków i siedlisk morskich oraz zbierania danych geologicznych, batymetrycznych, sejsmicznych, wulkanicznych, chemicznych, hydrologicznych, atmosferycznych i meteorologicznych oceanów, w szczególności dla rozwoju energii z morskich źródeł odnawialnych i tworzenia chronionych obszarów morskich; zachęca w związku z tym do obserwacji i eksploracji naukowej oceanów z poszanowaniem środowiska i ekosystemów morskich, z myślą o zrównoważonym rozwoju;

152. zwraca uwagę na zasadnicze znaczenie zagwarantowania dokładnych danych w sektorze rybołówstwa jako koniecznego warunku wstępnego osiągnięcia dobrego zarządzania oceanami; podkreśla, że aby osiągnąć ten cel, należy zagwarantować odpowiednie i realistyczne zasoby finansowe; uważa, że konieczna jest poprawa współpracy i koordynacji z partnerami międzynarodowymi w oparciu o przykład EMODnet i zgodnie z komunikatem grupy G7 z Tsukuby;

153. zachęca do przeznaczania większych zasobów na zwiększenie wiedzy morskiej i zrozumienia oceanów, ze szczególnym uwzględnieniem morskich badań naukowych, gromadzenia nowych danych i platform wymiany wiedzy i danych oraz promowania rozwoju polityki i podejmowania decyzji opartych na najlepszych dostępnych dowodach naukowych; ponownie podkreśla znaczenie podejścia ostrożnościowego, w przypadku gdy odpowiednie dowody naukowe są niedostępne;

154. wzywa państwa członkowskie i Komisję do promowania wiedzy naukowej, wymiany danych i transferu technologii w celu przyczynienia się do ochrony i zrównoważonego wykorzystania oceanów; wzywa do kontynuowania i wzmocnienia na szczeblu międzynarodowym inicjatyw, współpracy i inwestycji na rzecz morskich badań naukowych i innowacji;

155. podkreśla, że zarządzanie oceanami powinno opierać się na najlepszej dostępnej wiedzy i w związku z tym wzywa do zwiększenia badań i innowacji w celu zarządzania oceanami i ich zasobami w sposób zapewniający ochronę i odbudowę ekosystemów morskich, w tym zrównoważone wykorzystanie ich zasobów;

156. podkreśla potrzebę dalszego badania zagrożenia, jakie stwarzają katastrofalne wycieki ropy naftowej oraz skumulowane skutki częstszych wycieków ropy na środowisko oceaniczne, dla zapewnienia, aby decyzje podejmowane w celu prowadzenia morskiej działalności poszukiwawczej i wydobywczej były oparte na dokładnej i aktualnej wiedzy naukowej;

157. wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie do wzmocnienia działań badawczych, do promowania podejścia wielodyscyplinarnego oraz partnerstw między podmiotami gospodarczymi i publicznymi w celu rozwoju wiedzy naukowej na temat oceanów;

158. podkreśla potrzebę przeznaczania większych zasobów na morskie badania naukowe, takie jak badania interdyscyplinarne i stałe obserwacje oceaniczne i przybrzeżne, a także na gromadzenie danych i wiedzy, w tym w formie tradycyjnej, oraz dzielenie się nimi, w celu zwiększenia naszej wiedzy na temat oceanów, aby lepiej zrozumieć relacje między klimatem a zdrowiem i produktywnością oceanów, wzmocnić rozwój skoordynowanych systemów wczesnego ostrzegania w przypadku ekstremalnych zjawisk pogodowych oraz promować podejmowanie decyzji w oparciu o najlepszą dostępną wiedzę naukową, zachęcić do innowacji naukowych i technologicznych, a także zwiększyć wkład morskiej różnorodności biologicznej w rozwój krajów rozwijających się, a zwłaszcza małych rozwijających się państw wyspiarskich i państw najsłabiej rozwiniętych;

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

159. wzywa Komisję Europejską do wdrożenia na szczeblu europejskim i promowania na szczeblu międzynarodowym badań, obserwacji, gromadzenia i wymiany danych na temat aktywności wysp wulkanicznych i wulkanów oceanicznych oraz ich powiązania z oceanami; podkreśla, że regiony najbardziej oddalone mogą odgrywać przewodnią rolę w tej dziedzinie;

160. wskazuje, że energia odnawialna pochodząca z mórz i oceanów ma znaczący potencjał w zakresie realizacji celów dotyczących klimatu i energii oraz dywersyfikacji źródeł energii; podkreśla, że konieczne są dalsze badania nad falami, prądami i zasoleniem, podobnie jak opracowanie odpowiednich kryteriów zrównoważenia środowiskowego;

161. przypomina, że jednym z celów strategii niebieskiego wzrostu jest pogłębianie wiedzy oceanograficznej; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o zaproponowanie partnerstw w dziedzinie badań i nauk o morzu z udziałem innych podmiotów międzynarodowych, oraz o wzmocnienie partnerstw już istniejących, takich jak BlueMed;

162. z zadowoleniem przyjmuje unijne wsparcie za pośrednictwem programów na rzecz badań morskich i innowacji finansowanych przez program ramowy; wzywa Komisję do kontynuowania tego wsparcia;

163. wzywa do przeznaczenia wystarczających środków finansowych na wsparcie działalności badawczej i innowacyjnej w zakresie mórz, zwłaszcza międzysektorowej, w dedykowanej misji na rzecz badań i innowacji oceanicznych;

164. popiera kontynuację zapisów Deklaracji z Galway z 2013 r. i zachęca do ustanowienia takiej współpracy z krajami trzecimi;

165. podkreśla, że promocja dalszych inwestycji w naukę o morzu wraz z państwami trzecimi, zgodnie z Deklaracją z Galway z 2013 r., jak również inwestycje we wspólne projekty badawcze w krajach rozwijających się i tworzenie sieci międzynarodowych służących wymianie wyników i informacji, ma ogromne znaczenie dla lepszego i bardziej zrównoważonego zarządzania rybołówstwem i ekosystemem morskim oraz radzenia sobie ze wspólnymi wyzwaniami w odniesieniu do oceanów;

166. ponownie podkreśla znaczenie współpracy z międzynarodowymi partnerami w celu wzmocnienia mapowania, obserwacji i badań na Morzu Śródziemnym, Morzu Czarnym i Atlantyku, zgodnie z inicjatywą BLUEMED i deklaracjami z Belém i Galway oraz globalnymi lub regionalnymi sojuszami, takimi jak Belmont Forum;

167. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do zaproponowania dostosowania sieci EMODnet do innych przedsięwzięć w zakresie gromadzenia danych morskich do 2018 r.; przypomina znaczenie zaangażowania Unii w cele ONZ w zakresie zrównoważonego rozwoju, a zwłaszcza SDG 14.A i 14.A.1, jak również komunikat ze spotkania ministrów nauki i technologii grupy G7 w Tsukubie; nalega, aby Komisja i państwa członkowskie przypomniły międzynarodowym partnerom o ich zobowiązaniach do promowania dostępnej, interoperacyjnej i otwartej wiedzy naukowej; wzywa Komisję do regularnego informowania Parlamentu o postępach dokonanych na rzecz prawdziwie globalnych platform obserwacji oceanów;

168. wzywa, w związku z wezwaniem ONZ do działania „Nasz ocean, nasza przyszłość”, do dokonania dokładnej oceny stanu oceanów, opartej na nauce i tradycyjnych systemach wiedzy;

169. podkreśla potrzebę dążenia do opracowania dostosowanych do potrzeb systemów obserwacji oceanów, dostępu do danych morskich i przetwarzania dużych ilości danych (w tym niebieskiej chmury) zgodnie z komunikatem z Tsukuby;

170. zachęca do przeznaczenia większych zasobów na zwiększenie wiedzy morskiej i zrozumienia oceanów, ze szczególnym uwzględnieniem morskich badań naukowych, gromadzenia nowych danych i platform wymiany wiedzy i danych oraz promowania rozwoju polityki i podejmowania decyzji opartych na najlepszych dostępnych dowodach naukowych; ponownie podkreśla znaczenie podejścia ostrożnościowego, w przypadku gdy odpowiednie dowody naukowe są niedostępne;

Wtorek, 16 stycznia 2018 r.

171. wzywa państwa członkowskie oraz jednostki regionalne i lokalne, a także podmioty prywatne do skupienia się na projektach innowacyjnych, biotechnologiach morskich i wykorzystywaniu czystych źródeł energii w celu promowania i lepszego dostosowania ekologicznej infrastruktury i bardziej ekologicznego transportu morskiego oraz do ochrony ekosystemu i różnorodności biologicznej oceanów za pośrednictwem Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), programu „Horyzont 2020” i instrumentu „Łącząc Europę” (CEF); wzywa ponadto państwa członkowskie do skupienia się na alternatywnych i niekonwencjonalnych paliwach dla statków, takich jak skroplony gaz ziemny (LNG), oraz na projekcie niebieskich korytarzy LNG łączących wyspy w celu promowania i dostosowania infrastruktury (takiej jak terminale LNG) jako na technologiach pomostowych, z wykorzystaniem istniejących źródeł finansowania, o których mowa powyżej; wzywa Komisję do rozwijania partnerstw w zakresie oceanów z udziałem najważniejszych podmiotów morskich jako narzędzia zacieśniania współpracy, spójności polityki i koordynacji w kwestiach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania w zakresie obszarów mających kluczowe znaczenie dla zarządzania oceanami, w tym takich jak „niebieski wzrost” i wymiana najlepszych praktyk;

172. zauważa, że automatyzacja i cyfryzacja sektora morskiego pociągają za sobą poprawę umiejętności cyfrowych i kwalifikacji, oraz podkreśla, że jest to okazja do przyciągnięcia młodych ludzi; wzywa Komisję do przedstawienia inicjatyw w tej dziedzinie przez opracowanie wspólnych inicjatyw na rzecz uznawania kwalifikacji i wspieranie rozmaitych form działalności morskiej;

173. wyraża ubolewanie z powodu braku jakiegokolwiek odniesienia we wspólnym komunikacie w sprawie międzynarodowego zarządzania oceanami do turystyki przybrzeżnej i morskiej, mając na uwadze jej wpływ na regiony przybrzeżne, wyspiarskie i najbardziej oddalone, a także na sektor turystyki lokalnej, w którym działają głównie MŚP; wzywa do wdrożenia europejskiej strategii na rzecz turystyki w ramach Międzynarodowego Forum na rzecz Oceanów, w tym do stworzenia sieci regionów i zaangażowania w nią lokalnych władz regionów przybrzeżnych jako uczestników ogólnoeuropejskiego dialogu w celu wymiany najlepszych praktyk w dziedzinie inteligentnego zarządzania turystyką przybrzeżną i morską. nalega, aby w strategii Komisji dotyczącej odpadów z tworzyw sztucznych i innych odpadów nie tracono z oczu obszarów przybrzeżnych, gdyż zachwianie równowagi dna oceanicznego ma ogromnie negatywny wpływ na atrakcyjność turystyczną i pociąga za sobą nieuniknione konsekwencje gospodarcze i klimatyczne dla wszystkich rodzajów działalności w regionach najbardziej oddalonych;

174. wzywa do zwiększenia wysiłków w celu intensyfikacji badań naukowych i innowacji umożliwiających lepsze zarządzanie oceanami w sposób zapewniający ochronę i odbudowę ekosystemów morskich, w tym zrównoważony rozwój zasobów, a także lepsze zrozumienie roli oceanów w Europie i na świecie przez zacieśnianie współpracy i wymianę informacji między badaczami, zainteresowanymi stronami, decydentami i ogółem społeczeństwa z myślą o podniesieniu poziomu edukacji w zakresie oceanów oraz wiedzy o możliwościach kariery w niebieskiej gospodarce; wzywa do dokładnej oceny stanu oceanów, opartej na nauce i tradycyjnych systemach wiedzy, zgodnie z dokumentem „Nasz ocean, nasza przyszłość: wezwanie do działania”;

175. podkreśla znaczenie włączenia lokalnych władz regionów przybrzeżnych i regionów najbardziej oddalonych w proces przybliżania obywatelom UE międzynarodowego zarządzania oceanami;

o

o o

176. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
